

சித்ரா வாசகம்

நான்காம் படிவம்

சிறப்புப் பருதி

ஆசிரியர்கள்:

K. S. நாகராசன், M.A.,

விரிவுரையாளர், ஜெயின் கல்லூரி, சென்னை.

&

ஆபிரகாம் அருளப்பன், B.A.,

தமிழ்த்துறைத் தலைவர், அர்ச். சேவியர் கல்லூரி,
பாளையங்கோட்டை.

சித்ரா பதிப்பகம்

ஸ்ரீவைகுண்டம்

பதிப்புரிமை]

[விட அனா 12

முதற் பதிப்பு 1954

Printed at the B. N. Press, Mount Road, Madras.

முன்னுரை

இப் பாடநூல் நான்காம் படிவம்—சிறப்புப் பகுதிக்கு உரியது. அண்மையில் கல்வித் துறையினர் வெளியிட்ட பாடத்திட்டத்தை ஒட்டி இந்நூல் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிறப்புப் பகுதியில் 200 வரிகளைக் கொண்ட செய்யுட் பகுதியும், 20 முதல் 30 பக்கங்களைக் கொண்ட உரைநடைப் பகுதியும் வேண்டும் என்று பாடத் திட்டம் விதித்துள்ளது. ஆனால், இங்கு அவ்வளவிற்கு மேலும் பாடங்கள் தரப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, பயிலும் மாணவர் தம் மன நிலைமைக்கும், ஆசிரியர் தம் விருப்பத்திற்கும் ஏற்றவாறு வேண்டிய பாடங்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ள இந்நூல் இடமளிக்கிறது.

ஒவ்வொரு செய்யுட் பாடத்தின் தொடக்கத்திலும் ஆசிரியர், நூல் ஆகியவை பற்றிய குறிப்புக்கள் தரப்பட்டுள்ளன. செய்யுட் பகுதியின் ஈற்றில் அருஞ்சொற்பொருள் தரப்பட்டுள்ளது. இவை மாணவர்க்குப் பெரிதும் பயன்படும் என்று நம்புகிறோம்.

தமிழைச் சிறப்பாகப் பயிலும் மாணவர்க்கு இந்நூல் உரியது. ஆதலின் பேரறிஞர் பலர் எழுதிய இலக்கியக் கட்டுரைகளே பெரும்பாலும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றைப் படிக்கும் மாணவர் தமிழறிவு பெறுவதுடன், தமிழ் இன்பம் நுகரவும் இயலும். அதற்கு வேண்டிய முயற்சியில் மாணவரை ஊக்குவிக்குமாறு தமிழாசிரியப் பெருமக்களைப் பெரிதும் வேண்டுகிறோம்.

தத்தம் பாடல்களையும் உரைநடைப் பாடங்களையும் இந்நூலில் சேர்த்துக் கொள்ள இசைவு தந்துதவிய பெரியோர் அனைவர்க்கும் எமது நன்றி உரியது.

ஆசிரியர்கள்.

உள்ளுறை

செய்யுள்

எண்	பொருள்	பக்கம்
I	வாழ்த்துப் பகுதி	
1.	முருகவேள்	1
2.	திருமால்	1
II	அறவுரைப் பகுதி	
1.	திருக்குறள்	2
2.	நாலடியார்	4
III	கதைப் பகுதி	
1.	கம்பராமாயணம்	5
2.	வில்லிபாரதம்	7
IV	பல்கலைப் பகுதி	10
	குறிப்புரை	16

உரைநடை

1.	ஆறுமுக நாவலர் திரு. தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார்.	21
2.	போரும் நீரும் திரு. கி. வ. ஜெகந்நாதன்.	29
3.	ஒளவையும் அதிகமானும் திரு. K. S. நாகராசன்.	37
4.	இயற்கைப் பாட்டு டாக்டர். மு. வரதராசனார்.	45
5.	பசிக்குப் பகைவன் திரு. மொ. அ. துரை அரங்கசாமி.	50
6.	வாழ்க்கையும் கலைகளும் திருமதி. ருக்மணி தேவியார்.	55

I. வாழ்த்துப் பகுதி

1. முருகவேள்

திருப்போரூர் சிதம்பர கவாமிகள்

இவ்வாசிரியர் செங்கற்பட்டு ஜில்லாவிலுள்ள திருப்போரூர் என்னும் ஊரில் இருந்தவர்; வேளாள மரபினர்; சைவ சமயத்தினர். கோயம்முத்தூருக்கு அருகிலுள்ள திருப்போரூரில் இருந்த சாந்தலிங்க சுவாமிகள் என்பவருடைய சீடர். இவர் அட்டமா சித்திகளில் வல்லவர்; ஆண்டவனருள் பெற்று மீனாட்சியம்மை கலிவெண்பா, நெஞ்சு விடுதூது, சன்னிதிமுறை ஆகிய நூல்களை இயற்றி அருளியவர். இவர் வாழ்ந்திருந்தது ஏறத்தாழ 220 ஆண்டு கட்கு முன்னர் எனத் தெரிகிறது.

கருத்தே புகுந்து கதிகாட்டும்

கண்ணே வருக, மெய்ஞ்ஞானக்

கரும்பே வருக, கருணைபொழி

காரே வருக, ஆனந்தப்

பெருக்கே வருக, யாங்கள் பெறும்

பேரே வருக, மறைசொல்களிப்

பிள்ளாய் வருக, பிறங்கு தெய்வப்

பெம்மான் வருக, குறமடந்தை

தருக்கே வருக, மிடிய கற்றும்

தருவே வருக, மன்பதைக்கோர்

தஞ்சே வருக, எமையளிக்கும்

தாயே வருக பவப்பிணிக்கு

மருந்தே வருக, சமரபுரி

வாழ்வே வருக வருகவே

மறையின் சிரமெய்ப் பொருளான

வள்ளல் வருக வருகவே.

2. திருமால்

குலசேகராழ்வார்

குலசேகராழ்வார் சேர அரச பரம்பரையில் தோன்றியவர்; திருமாலின் பத்து அவதாரங்களில் சிறந்ததான இராமாவதாரத்தில் மிக்க ஈடுபாடு உடையவர். இவர் இயற்றியுள்ள 'பெருமாள் திருமொழி' நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தத்தில் முதலாயிரத்தைச் சேர்ந்ததாகும். இவருடைய காலம் 8-ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாகும்.

இருளிரியச் சுடர்மணிக ளிமைக்கும் நெற்றி
யினத்துத்தி யணிபணமா யிரங்க ளார்ந்த,
அரவரசப் பெருஞ்சோதி யனந்த னென்னும்
அணிவிளக்கு முயர்வெள்ளை யணையை மேவித்
திருவரங்கப் பெருநகருள் தெண்ணீர்ப் பொன்னித்
திரைக்கையா லடிவருடப் பள்ளி கொள்ளும்
கருமணியைக் கோமளத்தைக் கண்டு கொண்டென்
கண்ணிணைகளென்றுகொலோ களிக்கும் நாளே.

II. அறவுரைப் பகுதி

1. திருக்குறள்

திருவள்ளுவர்

திருக்குறள் என்னும் நூல் 183 அதிகாரங்களைக் கொண்ட ஓரளும் நீதி நூல். ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் பத்துக் குறட்பாக்கள் உள். உலக இலக்கியத்தில் சிறந்த ஒரிடத்தை இந்நூல் பெற்றுள்ளது. இதன் ஆசிரியர் வள்ளுவக் குடியைச் சேர்ந்தவர். அரசனது ஆணையை முரசுதெந்து மக்களுக்குத் தெரிவிப்பார் அக்குடியினர். இவர் மதுரையைச் சேர்ந்தவரென்றும் மயிலையைச் சேர்ந்தவரென்றும் வேறுபட்ட கொள்கைகள் உள்ளன. இப்பெரு நூலுக்குப் பதினமர் உரை இயற்றியுள்ளனர். அவற்றுள் பரிமேலழகர் உரையே சாலச் சிறந்ததாம். திருவள்ளுவர் கடைச் சங்க காலத்திறுதியில் வாழ்ந்தவரென்ப.

பகை மாட்சி

அஞ்சு மறியா னமையில னீகலான்
மஞ்ச மெளியன் பகைக்கு. (1)

பெரியாரைப் பிழையாமை

எரியாற் கடப்படினு முய்வுண்டா முய்யார்
பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார். (2)

மருத்து

மருத்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்திய
தற்றது போற்றி யுணின். (3)

குடிமை

சலம்பற்றிச் சால்பில செய்யார்மா சற்ற
குலம் பற்றி வாழ்த்துமென் பார். (4)

மானம்

பெருக்கத்து வேண்டும் பணிதல் சிறிய
கருக்கத்து வேண்டு முயர்வு. (5)

பெருமை

பணியுமா மென்றும் பெருமை சிறுமை
யணியுமாந் தன்னை வியந்து, (6)

சான்றுண்மை

இன்னு செய்தார்க்கு மினியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சால்பு. (7)

பண்புடைமை

உறுப்பொத் தன்மக்க னொப்பன்றால் வெறுத்தக்க
பண்பொத்த லொப்பதா மொப்பு. (8)

நன்றியில் செல்வம்

கொடுப்பதா உந் துய்ப்பதா உ மில்லார்க் கடுக்கிய
கோடியுண் டாயினுமில். (9)

நானுடைமை

ஊனுடை யெச்ச முயிர்க்கெல்லாம் வேறல்ல
நானுடைமை மாந்தர் சிறப்பு. (10)

குடிசெயல் வகை

குடிசெய்வார்க் கில்லை பருவம் படிசெய்து
மானம் கருதக் கெடும். (11)

உழவு

சுழன்றுமேர்ப் பின்ன துலக மதனா
லுழந்து முழுவே தலை. (12)

நல்ஞாவு

நெருப்பினுட் டஞ்சலு மாகு நிரப்பினுள்
யாதொன்றுங் கண்பா டரிது. (13)

இரவச்சம்

இரந்து முயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து
கெடுக வுலகியற்றி யான். (14)

கயமை

சொல்லப் பயன்படுபவர் சான்றோர் கரும்புபோற்
கொல்லப் பயன்படுங் கீழ். (15)

2. சிலப்பதிகாரம்

இளங்கோவடிகள்

சிலப்பதிகாரம் என்பது தமிழ்மொழியிலுள்ள ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்று. காவிரிப் பூம்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த கோவலன் என்னும் வாணிகன் மதுரை சென்று, தன் மனைவியான அகண்ணகியின் காற்சிலம்பை விற்க முற்பட்டான். அப்போது ஒரு பொற்கொல்லனால் கள்வன் என வீண்பழி சுமத்தப்பட்டு, பாண்டியனுணைபால் கொல்லப்பட்டான். இச் செய்திகளைக் கொண்டது இக்காப்பியம். இதன் ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள். இவர் சேரன் செங்குட்டுவனுடைய தம்பி; துறவறம் பூண்டு அறநெறியிலேயே வாழ்க்கையை நடத்திய பெரியார். இவர் சைனசமயத்தினர். இவருடைய காலம் கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டு.

தெரிவுறக் கேட்ட திருத்தகு நல்லீர் !
பரிவும் இடுக்கணும் பாங்குற நீங்கு மின்,
தெய்வந் தெளிமின், தெளிந்தோர்ப் பேணுமின்,
பொய்யுரை யஞ்சுமின், புறஞ்சொற் போற்றுமின்,
ஊனுண் துறமின், உயிர்க்கொலை நீங்குமின்,
தானஞ் செய்மின், தவம்பல தாங்குமின்,
செய்ந்நன்றி கொல்லன்மின், தீநட்பிழ்மின்,
பொய்க்கரி போகன்மின், பொருண்மொழி நீங்கன்மின்,
அறவோ ரவைக்களம் அகலா தனுருமின்,
பிறவோ ரவைக்களம் பிழைத்துப் பெயர்மின்,
பிறர்மனை யஞ்சுமின், பிழையுயி ரோம்புமின்,
அறமனை காமின், அல்லவை கடிமின்,
கள்ளங் களவுங் காமமும் பொய்யும்,
வெள்ளைக் கோட்டியும் விரகினி லொழிமின்,
இளமையுஞ் செல்வமும் யாக்கையு நீலையா,
உளநாள் வரையாது, ஒல்லுவதொழியாது,
செல்லுந் தேளத்துக் குறுதுணை தேடுமின்,
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வீர், ஈங்கு.....

III. கதைப் பகுதி

1. மணிமேகலை

சீத்தலைச் சாத்தனார்

மணிமேகலை என்பது தமிழிலுள்ள ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்று. சிலப்பதிகாரத் தலைவனான கோவலனுக்கும் அவன்காதற்பரத்தையான மாதவிக்கும் பிறந்த மகளான மணிமேகலையின் வரலாறு இந்நூலிற் கூறப்படுகிறது. இதில் இயற்கை வருணனைகளும், அறவுரைகளும், புத்த சமயக் கொள்கைகளும் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன. இதன் ஆசிரியர் மதுரையைச் சேர்ந்த கூலவாணிகன் சீத்தலைச் சாத்தனார் என்பவர். இவரும் சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய இளங்கோவடிகளும் சமகாலத்தவர். இவர் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. 2-ஆம் நூற்றாண்டு என்னலாம்.

பளிக்கறை புக்க காதை

“பரிதியாஞ் செல்வன் விரிகதிர்த் தாணைக்
கிருள்வனைப் புண்ட மருள்படு பூம்பொழிற்
குழலிசை தும்பி கொளுத்திக்காட்ட
மழலை வண்டினம் நல்லியாழ் செய்ய
வெயினுழை பறியாக் குயினுழை பொதும்பர் 5
மயிலா டரங்கின் மந்திகாண் பனகாண் ;
மாசறத்தெளிந்த மணிநீ ரிலஞ்சிப்
பாசடைப் பரப்பிற் பன்மல ரிடைநின்
றெருதனி ஒங்கிய விரை மலர்த்தாமரை
அரச வன்னம் ஆங்கினி திருப்பக் 10
கரைநின் ருலும் ஒருமயி றனக்குக்
கம்புட் சேவல் கண்குரல் முழாவாக்
கொம்பர் இருங்குயில் விளிப்பது காணாய் :
இயங்குதேர் வதி எழுதுகள் சேர்ந்து
வயங்கொளி மழுங்கிய மாதர்நின் முகம்போல் 15
விரை மலர்த் தாமரைக் கரைநின் றேருங்கிய
கோடுடை தாழைக் கொழுமடல் அவிழ்ந்த
வால்வெண் சுண்ணம் ஆடியதிதுகாண் ;
மாதர், நின்கண் போதெனச் சேர்ந்து
தாதுண் வண்டின மீதுகடி செங்கையின் 20

அஞ்சிறைவிரிய அவர்ந்த தாமரைச்
 செங்கயல் பாய்ந்து பிறழ்வன கண்டாங்கு
 எறிந்தது பெருஅ திரையிழந்து வருந்தி
 மறிந்துநீங்கு மணிச்சிரல் காணெனப் " 25
 பொழிலும்பொய்கையும் சுதமதி காட்ட,
 மணிமேகலையும் மலர்வனம் காண்புழி,
 மதிமருள் வெண்குடை மன்னவன் சிறுவன்
 உதயகுமரன், உருகெழு முதூர்
 நீயான் நடுங்க நடுவுநின் றோங்கிய
 கூம்புமுதன் முறிய வீங்கு பிணி அவிழ்ந்து 30
 கயிறுகால் பரிய வயிறுபாழ் பட்டாங்கு,
 இதைசிதைந் தார்ப்பத் திரைபொரு முந்நீர்
 இயங்குதிசை யறியா தியாங்கணும் ஓடி
 மயங்கு கால் எடுத்த வங்கம் போலக்,
 காழோர் கையற மேலோர் இன்றிப் 35
 பாகின் பிளவையிற் பணைமுங் துடைத்துக்
 கோவியன் வீதியும் கொடித்தேர் வீதியுர்
 பீடிகைத்தெருவும் பெருங்கலக் குறுத்தாங்கு.

கால வேகங் களிமயக்குற்றென :
 விடுபரிக் குதிரையின் விரைந்துசென் றெய்திக் 40
 கடுங்கண் யானையின் கடாத்திறர் அடக்கி,
 அணித்தேர்த் தானையொ டரசிளங் குமரன்
 மணித்தேர்க் கொடுஞ்சி கையாற் பற்றிக்
 காரலர் கடம்பன் அல்லன் என்பது
 ஆரங் கண்ணியிற் சாற்றினன் வருவோன். 45

2. திருவிளையாடற் புராணம்

பாஞ்சோதி முனிவர்

மதுரையில் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள சோம
 சுந்தரக் கடவுள் தம் அடியார் பொருட்டு ஆற்றிய திருவிளையாடல்
 பாடல்களைப் பற்றிக் கூறும் புராணமாதலால் இந்நூல் திருவிளையாடற்
 புராணம் என்ற பெயர் பெற்றது. இதை இயற்றிய

முனிவர் திருமறைக்காடு எனப்படும் வேதாரண்யத்தில் பிறந்தவர் ; தென்மொழி, வடமொழி ஆகிய இரண்டிலும் மிக்கதிறம் படைத்தவர். அவருடைய காலம் 17-ம் நூற்றாண்டு ஆகும்.

இடைக்காடர் நூல் பாடி வருதல்

கழிந்தபெருங் கேள் வியினு னெனக்கேட்டு
முழுதுணர்ந்த கபிலன் தன்பாற்
பொழிந்தபெருங் காதன்மிகு கேண்மையினுன்
இடைக்காட்டுப் புலவன் தென்சொல்
மொழிந்தரசன் தனைக்காண்டு மெனத்தொடுத்த
பனுவலொடு புரித் தீந்தேன்
வழிந்தொழுது தாராணைக் கண்டதொடுத்த
துரைப்பனுவல் வாசித் தானால். (1)

**அரசன் பொருட்படுத்தாமல் இருக்க, புலவர் வெகுண்டு
சிவன்கோயில் செல்லுதல்**

வழுக்காத சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும்
பகிர்ந்தருந்த வல்லோ னுள்ளத்
தழுக்காற்றாற் சிரம்துளக்கா னகமகிழ்ச்சி
சிறிதுமுகத் தலர்ந்து காட்டான்
எழுக்காயுந் திணிதோளா னென்றுமுரை
யான்வாளா விருந்தா னாய்ந்த
குழுக்காதல் நண்புடையான் தனைமானம்
புறந்தள்ளக் கோயில் புக்கான். (2)

சிவபெருமானிடம் முறையிடல்

சந்நிதியில் வீழ்ந்தெழுந்து தமிழறியும்
பெருமானே தன்னைச் சார்ந்தோர்
நன்நிதியே திருவால வாயுடைய
நாயகனே நகுதார் வேம்பன்
பொன்னிதிபா லளவிறந்த கல்வியுமிக்
குளனென்று புகலக் கேட்டுச்
சொன்னிறையுந் கவிதொடுத்தேன். அவமதித்தான்
சிறிதுமுடி துளக்கா னாகி. (3)

ஊர் விட்டு நீங்குதல்

என்னை யிகழ்ந் தன்னோசொல் வடிவாம்பின்
 இடம்பிரியா விமையப் பாவை
 தன்னையுஞ்சொற் பொருளான வுன்னையுமே
 யிகழ்ந்தனனென் றனக்கியா தென்னா
 முன்னை மொழிந் திடைக்காட் ன் தணியாத
 முனிவீர்ப்ப முந்திச் சென்றான்
 அன்னவுரை திருச்செவியி னூறுபா
 டெனவுறைப்ப அருளின் மூர்த்தி. (4)

சிவபெருமான் வேறிடம் சேர்தல்

போனஇடைக் காடனுக்குங் கபிலனுக்கும்
 அகத்துவகை பொலியு மாற்றான்
 ஞானமய மாகியதன் னிலிங்கவுரு
 மறைத்துமையாம் நங்கை யோடும்
 வானவர்தம் பிரானெழுந்து புறம்போய்த்தன்
 கோயிலினேர் வடபாள் வையை
 ஆனந்தித் தென்பாலோ ராலயங்கண்
 டங்கணினி தமர்ந்தான் மன்னோ (5)

சங்கப்புலவர் பின்தொடர்தல்

சங்கவான் தமிழ்த்தெய்வப் புலவாரும்
 உடனெழுந்து சைவ வேந்தன்
 மங்கைநா யகன்போன வழிபோயங்கு
 இருந்தாரவ் வழிநாள் வைகற்
 கங்குல்வாய் புலவாரும் வைகறையிற்
 பள்ளியுணர் காலத் தெய்தி
 அங்கனா யகனடியார் சேவிப்பார்
 இலிங்கவுரு வங்குக் காணார். (6)

அரசன் வருந்திச் சிவபெருமானைத் தொழுதல்

வழுதியரி யணையினுந் தடியுறவுழ்
 பழுமரம்போன் மண்மேல் யாக்கை
 பழுதுறவிழ்ந் துயிரொடுங்க அறிவொடுங்கி
 மட்பாவை படித்தாங் கொல்லைப்

பொழுதுகிடந் தறிவுசிறி தியங்கவெழும்
தஞ்சலிக்கைப் போது கூப்பி
அழுதிருகண் ணீர்வெள்ளத் தாழ்ந்தடியேன்
என்பிழைத்தே னண்ணு லண்ணுல். (7)

கொலையினையோ ரவுணர்புர னொடிவரையிற்
பொடியாகக் குனித்த மேருச்
சிலையினையோ பழையசிவ புரத்தினையோ
அருவிமணி தெறிக்கும் வெள்ளி
மலையினையோ தம்மைமறந் துணைநினைப்பார்
மனத்தினையோ வாழ்த்தும் வேதத்
தலையினையோ எங்குற்றாய் எங்குற்றாய்
என்றென்று தளரு மெல்லை. (8)

இறைவன் உள்ள இடத்தைச் சிலர் கூறுதல்
சிலர்வந்து மன்னுவோ ரதிசயங்கண்
டனம்வையைத் தென்சா ராக
அலர்வந்தோன் படைததநாண் முதலொருகா
ல முங்கண்ட தன்று கேள்வித்
தலைவந்த புலவரொடும் ஆலவா
யுடையபிரான் தானே செம்பொன்
மலைவந்த வல்லியொடும் வந்திறைகொண்
டுறைகின்றான் மாதோ வென்றார். (9)

அரசன் ஓடிச்சென்று பெருமானைக் காணல்
அவ்வுரைதன் செவிநுழைந்து புகுந்திர்ப்ப
எழுந்தரசன் அச்சத் தாழ்ந்து
தெவ்வர் முடித் தொகையிடறுங் கழற்காலான்
நடந்தேகிச் செழுநீர் வையை
கௌவைநெடுந் திரைக்கரத்தாற் கடிமலர்தூ உய்ய்
பணியத்தென் கரைமேல் வந்து
மௌவலிள முகைபுரன் மாதினோடும்
இருக்கின்ற மணியைக் கண்டான். (10)

கண்டு துதித்தல்

கள்ளேறு கடுக்கைநறுஞ் சடையானே
 போற்றிபெருங் கருணை போற்றி
 வெள்ளேறு கொடியுயர்த்த விடையானே
 போற்றியருள் விகிந்தா போற்றி
 புள்ளேறு கொடியுயர்த்த புனிதனயன்
 தோருத புனிதா போற்றி
 வள்ளேறு சிறுகுழவி மதிநுதலங்
 கயற்கண்ணி மணா போற்றி. (11)

சிவபெருமான் கூறுதல்

தென்னவ னின்ன வண்ண மேத்தினான் செம்பொற் கூடல்
 மன்னவன் கேட்ட காய வாணியால் வையை நாட
 உன்னது சோத்தம் நாங்கேட் டுவந்தன மினிய தாயிற்
 றின்னமொன் றுளது கேட்டி யென்றன னருளிச்செய்வான். (12)

ஓங்குதண் பண்குழ் நீப வனத்தைநீத் தொருபோ தேனும்
 நீங்குவ மல்லேம் கண்டா யாயினு நீயும் வேறு
 திங்குளை யல்லை காடன் செய்யுளை யிகழ்த லாலே
 ஆங்கவ னிடத்தியாம் வைத்த அருளிஞல் வந்தே மென்னு. (13)

அரசன் வேண்டுகல்

பெண்ணினைப் பாகங் கொண்ட பெருந்தகைப் பரம யோகி
 விண்ணிடை மொழிந்த மாற்ற மீனவன் கேட்டு வானோர்
 புண்ணிய சிறியோர் குற்றம் பொறுப்பது பெருமை யன்றோ
 எண்ணிய பெரியோர்க் கென்னு ஏத்தினு னிறைஞ்சி னானே. (14)

சிவபெருமான் திரும்பி வருதல்

அடிபணிந் தேத்தி னானே யருள்கரந் தசையு மின்னுக்
 கொடியணி மனையிற் போக்கிக் கோமள வல்லி யோடும்
 உடனுறை புலவரோடு மொல்லை தன் கோயில் புக்கான்
 வடதிரு வால வாயில் வந்துவீற் றிருந்த வள்ளல் (15)

புலவர்களை மன்னன் அழைத்துச் செல்லல்

மின்மதிச் சடையி னுன்பி னாடந்துபோய் விடைகொண் டேகும்
 மன்னவன் தன்னைப் பாடி வந்தவன் தன்னை மாட்சித்
 தன்மைசால் சங்க வாணர் தம்மொடும் கொடுபோ யென்றும்
 பொன்மகள் காணி கொண்ட புரிசைகும் கோயில் புக்கான். (16)

இடைக்காடர் நூலிக்கேட்டு மன்னன் மகிழ்தல்

சிங்கமான் சுமந்த பொன்னஞ் சேக்கைமே விருந்து வெள்ளைக்
கொங்கவிழ் தாமந் தூசு குளிர்மணி யாரந் தாங்கி
மங்கள முழுவ மார்ப்ப மறையவ ராக்கங் கூற
நங்கையர் பல்லாண் டேத்த நன்மொழிப் பனுவல் கேட்டு, (17)

புண்ணியப் புலவீர் யானிப் போழ்திடைக் காட னூர்க்குப்
பண்ணிய குற்ற மெல்லாம் பொறுக்கெனப் பரவித் தாழ்ந்தான்
நுண்ணிய கேள்வியோரு மன்னரீ நுவன்ற சொல்லார்
தண்ணிய வழுதா லெங்கள் கோபத்தீ தணிந்த தென்னு. (18)

இன்னமு மால வாயெம் மிறையவன் கருணை நோக்காற்
பண்ணரும் புகழ்மை குன்றுப் பாக்கிய முனக்குண் டாக
என்னநல் லாக்கங் கூறி யேடுகு ராக வந்தத்
தென்னவன் குலேசன் செய்த தவமுருத் திரிந்தா லென்ன. (19)

அரிமருத்தன பாண்டியன் மகனாகத் தோன்றுதல்

எரிமருத் தவனிமுன்னு மெண்வகை மூர்த்தி யன்பு
புரிமருத் துவணைச் சூழ்ந்த பொருபழி துடைத்தோன் சோதி
விரிமருத் துடல்வான் றிங்கண் மிலைந்தவ னருளின் வந்தான்
அரிமருத் தனனாந் தென்னன் அடலரிக் குருளை யன்னான். (20)

IV. பல்சுவைப் பகுதி

1. நாடு

தீருத்தக்க தேவர்

இப்பாடல் சீவக சிந்தாமணி என்னும் காப்பியத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. இந்நூல் தமிழிலுள்ள ஐம்பெருங் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகும். இதன் ஆசிரியர் ஒரு சைனத் துறவியார். இவரது காலம் 5-ஆம் நூற்றாண்டு என்பர்.

காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கமுகின் நெற்றிப்
பூமாண்ட தீந்தேன் தொடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து
தேமாங் கனிசிதறி வாழைப் பழங்கள் சிந்தும்
ஏமாங் கதம்என்று இசையால் திசைபோயதுண்டே.

2. மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்

குமரகுருபர சுவாமிகள்

குமரகுருபரர் திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் ஊரில் பிறந்தவர் ; முந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்தவர் ; சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் ; துறவியாகவே காலங்கழித்தவர். ஐந்து வயது வரையில் ஊமையாய் இருந்து பின், முருகன் அருளால் பாடும் வன்மை பெற்றவர். இவர் பாடிய பிற நூல்கள் :—சகலகலாவல்லி மாலை, நீதிநெறி விளக்கம், பற்பல பிரபந்தங்கள்.

தொடுக்குங் கடவுட் பழம்பாடற்
ரெடையின் பயனை, நதைபழுத்த
தறைத்தீந் தமிழின் ஒழுத நறுஞ்
சுவையே, அகந்தைக் கிழங்கையகழ்ந்
தெடுக்குந் தொழும்பர் உளக்கோயிற்
கேற்றும் விளக்கே, வளர்சிமய
இமயப் பொருப்பில் வினையாடும்
இளமென் பிடியே, எறிதரங்கம்

உடுக்கும்புவனங் கடந்துநின்ற
 ஒருவன் றிருவுள் ளத்திலழ
 கொழுக வெழுதிப் பார்த்திருக்கும்
 உயிரோ வியமே, மதுகரம்வாய்
 மடுக்குங் குழற்கா டேந்துமிள
 வஞ்சிக் கொடியே, வருகவே ;
 மலயத் துவசன் பெற்றபெரு
 வாழ்வே, வருக வருகவே.

3. முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்

புகழிக்கூத்தர்

இவ்வாசிரியர் சேது நாட்டிலுள்ள சன்னாசிக் கிராமத்தில்
 தோன்றியவர்; வைணவ சமயத்தினர். இவர் வயிற்று வலியால்
 பெரிதும் வருந்தித் திருச்செந்தில் முருகன் மீது இந்நூல் பாடி
 அந்நோய் நீங்கப் பெற்றார். இவரது காலம் புலப்படவில்லை.

பண்டுபோ லின்னமுத மின்னங்
 கடைந்திடப் பழையமந் தரமில்லையோ
 படர்கடற் குண்டகழி அளறாக
 வற்றியிப் பாரினிற் றிடரானதோ
 விண்டலத் தமரர்களும் அமரேச
 னுஞ்சேர வீடிநீ டந்தகார
 மேவியெழு பகிரண்ட கூடம்வெளி
 யானதோ விடமொழுகு நெட்டெயிற்று
 மண்டுவா சுகிதுண்ட மானதோ
 இன்னுமொரு வாலிக்கு வாலில்லையோ
 மதியிலா மதியமே யிவனினைந்
 தாலெந்த வகைசெலா தாகையானீ
 அண்டர்நா யகனெங்கள் செந்தில்வடி
 வேலனுட னம்புலீ யாடவாவே
 அருவரைகள் கிடுகிடென மயில்கடவு
 முருகனுட னம்புலீ யாடவாவே.

4. பொழில்

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார்

இதன் ஆசிரியர் மதுரைக்கடுத்த விளச்சேரி என்னும் ஊரினர்; அந்தண மரபினர்; சென்னைக் கிருத்துவக் கல்லூரியில் பல ஆண்டுகள் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் இருந்து தொண்டாற்றியவர். பல இலக்கண, இலக்கிய நூல்களின் ஆசிரியர். இவருக்குப் 'பரிதிமாற்கலைஞன்' என்ற பெயரும் உண்டு.

பொழிலே! நறியபைம் பொழிலே! தாமரை
வாவியாம் பாங்கியோ டாவலிற் பயில்வாய்!
முகின்மணி மகுடமா மொய்குன்ற மீது
தளர்ந்த மாக்க ஞ்ளங்களி கூர்ந்துறை
சோலையஞ் செல்வியே! துறுமதன் படைக்கலச்
சாலையே! மஞ்ஞையின் றணிநட வரங்கே!
தமியரா யெதிர்ப்படுந் தலைமக்கள் தம்மை
இமையள வாம்பொழு தினிநினி தாக
அன்பு கொளுத்துறும் அழகுசா விடனே!
மருட்டுங் குழாத்தினை வெறுத்தியன் மாந்தர்கள்
இம்ப ரெய்திய வின்ப வுலகே!
களிப்புறு போழ்து கழியு மமைதியாய்;
நின்னிழ லுலவ் நிகர்மலர்
கொய்த றனிமையோ? குறைவிலா மகிழ்வே.

குறிப்புரை

I. வாழ்த்துப் பகுதி

முருகவேள்

கதி - உய்யும் வழி. காரே - மேகமே. மறை - வேதம். மிடி - துன்பம். தரு - கற்பகத்தரு. மன்பதை - உலகம். தஞ்சே - அடைக்கலமே. பவப்பிணி - பிறப்பு என்னும் நோய்.

தீருமால்

இரிய - கெட. துத்தி - பாம்பின் படப்பொறி. பணம் - பாம்பின் படம். அரவரசன் - ஆதிசேடன். அணை - படுக்கை. பொன்னி - காவிரி. திரை - அலை.

II அறவுரைப் பகுதி

தீருக்குறள்

1. அமைவிலன் - பொருத்தம் இல்லாதவன். தஞ்சம் எளியவன் - மிகவும் எளியவன்.
2. எரி - நெருப்பு. உய்யார் - பிழையார். பிழைத்து - குற்றம் புரிந்து.
3. அற்றது - சீரணித்தது. போற்றி - குறிகளால் அறிந்து.
4. மாசு - குற்றம். சலம்பற்றி - வஞ்சனை செய்து. சால்பு - தகுதி.
5. பெருக்கத்து - நிறைந்த செல்வம் உண்டான போது. சுருக்கத்து - செல்வம் குறைந்த போது.
6. பெருமை - பெருமையுடையோர். சிறுமை - சிறுமையுடையோர். அணியும் - பாராட்டிக் கொள்வர்.
7. இன்னு - துன்பம். சால்பு - நற்குணம். பயத்தது - பயனை உடையது.
8. உறுப்பு - அவயவங்கள். ஒத்தல் - ஒத்திருத்தல்.
9. துய்ப்பதூஉம் - அனுபவிப்பதும். அடுக்கிய - மிகுந்த.
10. ஊண் உடை - உணவும் உடையும்.
11. மடி - சோம்பல். மானம் - பெருமை. குடி செய்வார் - பிறந்த குடியை உயரச் செய்வார்.
12. சுழன்றும் - பலவாறு உழைத்தும். உழந்தும் - வருத்தமுற்றும். தலை - சிறந்தது.
13. தஞ்சல் - தூங்குதல். நிரப்பு - வறுமை. கண்பாடு - தூங்குவது.
14. இரந்தும் - யசுரித்தும். பரந்து - எங்கும் அலைந்து. இயற்றியான் - படைத்தவன்.
15. கீழ் - அற்பர். பயன்படுதல் - உள்ளது கொடுத்தல்.

சீலப்பதிகாரம்

பரிவு - கவலை. இடுக்கண் - துன்பம். பேணுமின் - போற்றங்கள். புறஞ்சொல் - கோள் சொல்லுதல். ஊன் ஊண் - மாமிர உணவு. கரி - சாட்சியம். அணுகுமின் - சேருங்கள். பிறர்மனை - பிறர் மனைவியரை. வெள்ளைக் கோட்டி - பயனில்லாத சொல்லும் கூட்டம். விரகினில் - உபாயத்தால். யாக்கை-உடர்பு. ஞாலம் - பூமி.

III கதைப் பகுதி

மணிமேகலை

பரிதி - சூரியன். தாளை - சேனை. வளைப்பு - முற்றுகை. மருள் - வியப்பு. நுழைபு - நுழைதல். பொதும்பர் - சோலை. மணி - பளிக்குபோன்ற. இலஞ்சி - குளம். விரைமலர் - மணம் மிக்க மலர். அரச அன்னம் - சிறந்த அன்னம். ஆலும் - ஆடுகின்ற. கம்புள் - சம்பங்கோழி. இயங்கு - அடிக்கடி செல்கின்ற. துகள் - புழுதி. கோடு - கிளை. வால் - தூய. சுண்ணம் - மகரந்தப்பொடி. போது - விரியும் பருவத்து அரும்பு. தாது - தேன். மறிந்து நீங்கு - திரும்பிச் செல்கின்ற. சிரல் - சிச்சிலிப்பறவை. மின் கொத்திப்பறவை. உருகழு - அச்சம் பொருந்திய நீயான் - மாலுமி. கூம்பு - பாய்மரம். வீங்கு பிணி - இறுகி கட்டு. பரிய - அறுபட. வயிறு - நடுவிடம். முந்ரீர் - கடல்; ஆற்றநீர், ஊற்றுநீர், மழைநீர் ஆகிய மூன்றையும் உடையது. கால் - காற்று. வங்கம் - மரக்கலம். பிடுகை-கடை வீதி கடம்பன் - கடப்பமாலை யையுடைய முருகன். ஆரங்கண்ணி - ஆத்திமாலை.

திருவிளையாடற் புராணம்

1. கழிந்த - மிகவும். தென் சொல் - தமிழ் நூல். மூரி - மிகவும்.
2. பகிர்ந்து - பங்கிட்டு. அருந்த - அனுபவிக்க. எழுகாயும் - கணையமரத்தை வென்ற. குழு - கூட்டம்.
3. நகுதார் - விளங்கிம் மாடையணிந்த. வேம்பன் - வேப்பமலர் மாடையை அணிந்த பாண்டியன்.
4. இமையப்பாவை - உமாதேவியார். முனிவு சர்ப்ப - சினம் இழுக்க.
5. ஊறுபாடு - ஊறுபடுத்தும் வேற்படை.
6. வான் - சிறந்த. சைல வேந்தன் - இமயவான். மங்கை - மகள். அவ்வுழிதான் வைகல் - அந்நாளின் பின்னால். கங்குல் - இருள். வைகறை - விடியற்காலை. பள்ளியுணர் - திருப்பள்ளி யெழுச்சிக்கான.

7. வழதி - பாண்டியன். பழமரம் - முதிர்ந்த பழுத்தமரம்
ஒலிப்பொழுது - சிறிது நேரம்.

8. ஓர் - எண்ணிச் செய்யும். குனித்த - வில்லாக வளைத்த.

9. அலர் வந்தோன் - பிரமன். இறை கொண்டு - தங்கி.

10. கௌவை - ஒலி. மௌவல் - முல்லை. முகை - அரும்பு.

11. கள் ஏறு - தேன் நிறைந்த. கடுக்கை - கொன்றைமாலை.
விடையான் - எருதை வாகனமாக உடையோன். விகிர்தன் -
வேறுபாடுடையவன். புள் ஏறு - கருடன் புனிதன் - திருமால்.
வள் ஏறு - கூர்மைமிக்க. சிறுகுழவிமதி - இளம்பிறை நுதல் -
வெற்றி.

12. தென்னவன் - பாண்டியன். கூடல் - மதுரை. சோத்தம் -
துதி.

13. பனை - வயல். நீபவனம் - கடம்பவனம், மதுரை.

17. மான் - விலங்கு. கொங்கு அவிழ்வெள்ளைத்தாமம் -
பூந்தாதுடன் மலர்ந்த வெண்மலர் மாலை. தூசு - வெள்ளிய
ஆடை. ஆக்கம் - ஆசி.

19. குலேசன் - குலேச பாண்டியன்.

20. மருத்துவன் - இந்திரன். மருத்து உடல் - அமுதமயமான
உடல். மிலைந்தவன் - அணிந்தவன். அரி குருளை - சிங்கக்குட்டி.

IV பல்சுவைப் பகுதி

நாடு

நெற்றி - உச்சி. வருக்கை - பலா. இசையால் - கீர்த்தியால்.
திசைபோயது - எல்லா திக்குகளிலும் புகழப்பட்டது.

மீனாட்சியம்மைப் பிள்ளைத் தமிழ்

கடவுட்பழம்பாடல் - வேதம். நறை - தேன். துறைதீந்தமிழ் -
அகமும் புறமுமாகிய துறைகளையுடைய இனிய தமிழ். அகந்தை -
நானெனும் உணர்ச்சி. தொழும்பர் - அடியவர். சமயம் - சிகரம்.
ஒருவன் - ஒப்பற்றவன். (சிவபெருமான்). மதுகரம் - வண்டு. மும்
முதல் - பிரமன் முதலிய மும்மூர்த்திகள். குருந்து - குருத்து.

முருகன் பிள்ளைத் தமிழ்

அளறு - சேறு. பார் - பூமி. அமரேசன் - இந்திரன். வீடி -
இறந்து. அந்தகாரம் - இருள். எயிறு - பல். மண்டு - மிகுதியாக.

பொழில்

வாவி - பொய்கை. முகில் - மேகம். மஞ்ஞை - மயில். சால் -
பொருந்திய. மருட்டும் - துன்பந்தரும். குழாத்தினை - கூட்டத்தை.
இம்பர் - தேவர்.

1. இளங்கோவடிகள்

[சர். ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார்]

கடந்த 500 ஆண்டுகளுக்குள் தமிழ் நாட்டில் பல பெரிய இலக்கியச் செல்வங்கள் தோன்றி யிருக்கின்றன. இவைகளின் உதவியால் தமிழ் மக்களின் பண்பாட்டைப்பற்றி நாம் ஒரு விதத்தில் அறியலாம். இந்நூல்களை இயற்றிய பலர் கடவுளின் அருளைப் பெற்ற மகான்களாயிருக்க வேண்டும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இவர்களில் என் நெஞ்சைப் பிரத்தியேகமாய்க் கவர்ந்தவர் இளங்கோவடிகள். இவர் இயற்றிய சிலப்பதிகாரம் என்னுங் காவியத்தைப்பற்றியும், இவருடைய குண மாண்பைப்பற்றியும் சில வார்த்தைகள் சொல்லுகின்றேன்.

நூலாசிரியரைப்பற்றி பல அபிப்பிராய பேதங்கள் இருந்த போதிலும், அவரைப்பற்றிக் கிடைத்திருக்கும் வரலாறுகளிலிருந்து அவருடைய பெருமை இன்னதென்று விளங்கும். அரச குலத்தில் பிறந்து கல்விச்செல்வத்தையும் பொருட்செல்வத்தையும் பெற்றவரான இளங்கோ தம் தமையன்சேரன் செங்குட்டுவன் மன அமைதி அடைய வேண்டும் என்ற ஒரே கருத்துடன் துறவு பூண்டார் என்பதிலிருந்து அவருடைய பெருங்குணம் வெளியாகின்றது.

இளங்கோவடிகள் துறவு பூண்டு அருளும் அறமும் நிறைந்த உள்ளத்தோடு வாழ்ந்து பல வகையாலும் பெருமை வாய்ந்த ஒரு காவியத்தைத் தமிழ்நாட்டிற்குக் கொடுத்தருளினார். சிலப்பதிகாரம் நெஞ்சை அள்ளும் ஒரு நூல் என்றால், அதற்குக்காரணம் உண்டு. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அம்சத்தின் பெருமையையும் இந்தக் காவியத்தில் காணலாம். தமிழ் நாட்டின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்திற்குச் சிலப்பதிகாரம் ஒரு தலைசிறந்த ஆராய்ச்சிநூல் என்று சொல்லுவது பொருத்தமாகும். சில அம்சங்களை மட்டும் கூறக்கூடிய ஆராய்ந்து பார்ப்போம்.

ஆசிரியர் இளங்கோவடிகள் தமிழ் மொழியில் பெரிதும் புலமை வாய்ந்தவர். பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் எல்லாவற்றிலும் சிலப்பதிகாரம் ஒன்றிற்குத்தான் "இயல், இசை, நாடகப்

பொருள் தொடர் சிலைச் செய்யுள்" என்னும் சிறப்புப் பெயர் வழங்கி வருகின்றது. இயல், இசை, நாடகமாகிய முத்தமிழும் ஒரே காவியத்தில் பொருந்தி யிருப்பது சிலப்பதிகாரம் ஒன்றி லேயே. பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் மொழியில் வழங்கி வந்த இசை நூல்களும் நாடக நூல்களும் அழிந்து மறைந்துபோனது தமிழுக்குப் பெரிய நஷ்டம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. தமிழ் மக்களுடைய அதிருஷ்ட வசத்தால் பல இசைக் குறிப்புக்களும், நாடகக் குறிப்புக்களும் சிலப்பதிகாரத்தில் நிறைந்திருக்கின்றன. இவற்றை யெல்லாம் இன்னும் ஆராய வேண்டியது தமிழ் நாட்டு அறிஞர்களின் கடமையாயிருக்கின்றது.

இளங்கோவடிகள் தமிழ் மொழியை எடுத்தாளும் நயத் திற்குப் பல உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டலாம். இவ்விடம் அவற்றுள் ஒன்றை மட்டும் சொல்லுகின்றேன். வழக்குரை காதையில் கண்ணகியின் கோலத்தைக் கண்டு அவள் மொழி களைக் கேட்ட பாண்டிய மன்னன் உயிரை இழந்தான். இக் காதையின் இறுதியில் ஒரே அழகிய வெண்பாவில் ஆசிரியர் இந்தச் சம்பவம் முழுவதையும் சித்தரிக்கின்றார்.

“மெய்யில் பொடியும்
விரிந்த கருங் குழலும்
கையில் தரிச்சிலம்பும்
கண்ணீரும் வையைக்கோன்
கண்டளவே தோற்றான் அக்
காரிகைதன் சொல்செவியில்
உண்டளவே தோற்றான் உயிர்”

இளங்கோவடிகள் தமிழ் மொழியில் சிறந்த பற்றுடையவர் என்று சொன்னால் மட்டும் போதாது. தமிழ் நாட்டில் ஆறாத காதலுடையவர் என்று சொல்ல வேண்டும். தாய் நாட்டுப் பற்று என்னும் குணத்தில் மூழ்கி யிருந்தவர். தமிழ் நாடானது சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மூன்று வேந்தர் களின் ஆட்சியாய்ப் பிரிவுபட்டிருந்தது. இம்மூன்று வேந்தர் களுக்கு இடையே பல சச்சரவுகளும் போர்களும் அடிக்கடி நிகழ்ந்து கொண்டே இருந்தன. இதனால் பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டின் பெருமையும் ஒற்றுமையும் குறைவுபட்டுத் தான் இருந்திருக்க வேண்டும்.

தமிழ் நாட்டின் குறைவு பட்ட நிலைமையைக் கண்டு இளங்கோவடிகளின் பண்பட்ட நெஞ்சம் புண்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகம் இல்லை. தமிழ் வேந்தர்களிடையே உள்ள வேற்றுமைகளையும் பகைகளையும் ஒழித்து, தமிழ் நாட்டில் பரவியிருக்கும் பண்பாட்டின் அடிப் படையான ஒற்றுமையையும் பெருமையையும் தமிழ் மக்க ளுக்கு எடுத்துக்காட்ட வேண்டும் என்று அடிகள் ஆசை கொண்டவராய் இருந்திருக்க வேண்டும். சாத்தனாருடைய வார்த்தைகள் இந்த ஆசையை நிறைவேற்றும் கருவியாய்த் தோன்றின. கண்ணகியின் வரலாற்றை இளங்கோவடிகட்குச் சொல்லும்போது சாத்தனர்—

“முடி கெழு வேந்தர்
மூவர்க்கும் உரியது
அடிகள் நீரே அருளுக”—என்றார்.

அவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட அடிகள் பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகியின் சரித்திர மூலமாய் தமிழ் நாட்டின் குன்றச் சிறப்பை விளக்குவேன் என்று முடிவு செய்து, சிலப்பதிகாரம் என்னும் பெயரால் ஒரு பாட்டுடைச் செய்யுளை நாட்டினார்.

கண்ணகி சோழ நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்து, பாண்டிய நாட்டில் புருந்து கணவனை இழந்து, சேர நாட்டை அடைந்து விண்ணுலகு எய்தினாள். இந் சிகழ்ச்சிகளை நமக்குக் காண்பிப்ப தற்கு நம்மைத் தமிழ் நாடு முழுவதிலும் சுற்றுப் பிரயாண மாய் அழைத்துக்கொண்டு போகின்றார் அரசினர் துறவியான இளங்கோ. ஸ்ரீவேந்தர்களுடைய தலை நகர்களான புகார், மதுரை, வஞ்சி ஆகிய இம்மூன்று நகர்களின் சிறப்பையும் வளத்தையும் நமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

ஒரு நாட்டின் வளத்திற்கு அடிப்படையாயிருப்பவை கைத்தொழிலும் வாணிகமும். இவ்விரண்டு துறைகளிலும் தமிழ்நாடு அடைந்திருந்த உன்னதமான நிலைமையை இளங்கோ வடிகள் பல இடங்களில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். புகார் நக ரத்திலும், மதுரையிலும் பலவிதமான கைத்தொழில்கள் றைந்திருந்தன. புகார் நகர வீதிகளில்,

“பட்டினும், மயிரிலும் பருத்தி நூலினும்
கட்டும் நுண்வினைக் காருகர் இருக்கையும்”

காண்கின்றோம். மதுரைமா நகரிலும்,

“நூலினும், மயிரினும், நுழைநூல் பட்டினும்,
பால்வகை தெரியாப் பன்னூ றடுக்கத்து
நறுமடி செறிந்த அறுவை வீதியும்”

காண்கின்றோம். இவையல்லாமல் பொன்னாலும், மணியாலும், மரத்தாலும், செம்பாலும், இரும்பாலும் திறப்பாடான வேலை செய்யும் பொன்கொல்லரும், கன்னாரும், தச்சரும் நிறைந்திருக்கின்றனர்.

இளங்கோவடிகள் தம் காலத்தில் தமிழ் நாடானது அயல் நாடுகளோடு செய்து வந்த வாணிபத்தின் சிறப்பை வெகு அழகாக நமக்குக் காண்பிக்கின்றார். புகார் நகரத்தை, “பரதர் மலிந்த பயங்கெழு மாநகர்” என்று சிறப்பித்துச் சொல்லுகின்றார். வணிக மக்களின் பெருமையைச் சொல்லும்போது,

“கலத்தினும் காலினும் தருவனவர் ஈட்டக்
குலத்தின் குன்றாக் கொழுங்குடிச் செல்வர்”

என்கின்றார். தமிழ்நாட்டில் குடியேறி வாழ்ந்த யவனர், கிரேக்கர் முதலியோரின் சிறப்பை,

“கலந்தரு திருவல் புலம் பெயர் மாக்கள்
கலந்திருந் துறையும் இலங்கு நீர் வரைப்பும்”

என்று சொல்லிப் போற்றுகின்றார்.

அடிகள் தமிழ் நாட்டின் இயற்கைக் காட்சிகளை வருணிப்பது மனத்தைக் கவரும் விதத்தில் அமைந்திருக்கின்றது. அவர் தமிழ் நாடு முழுவதிலும் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து இயற்கையின் அழகை ஆழ்ந்து அனுபவித்திருக்க வேண்டும். கோவலன், கண்ணகி, கவுந்தியடிகள் இவர் மூவரும் புகார் நகரத்திலிருந்து மதுரை போய்ச் சேரும் வரையில் கண்ட காட்சிகளின் வருணனை இலக்கியத்தில் ஒரு தனிப் பெருமை வாய்ந்தது. சேர நாட்டின் மலை வளத்தைச் சொல்லும்போது அடிகள் திருமாவின் உருவத்தை நினைந்து வருணிப்பது அவரது ஆழ்ந்த பரந்த மனப்பான்மைக்கு ஒரு சில உதாரணமாகும்.

“உதிர் பூம் பரப்பின் ஒழுகு புனல் ஒளித்து,
மதுகரம் ஏமிநெடு வண்டினம் பாட,
நெடியோன் மார்பில் ஆரம் போன்று
பெருமலை விளங்கிய பேரியாற்று அடைகரை”

என்று படிக்கும் போது நமது உள்ளமும் உயிரும் ஒன்று கலந்து பூரிக்கின்றன.

இளங்கோவடிகள் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் பல சமயங்கள் தழைத்தோங்கி வளர்ந்தன என்று தெரியவருகின்றது. அடிகளுடைய சமயம் சமணம் என்றும் சைவம் என்றும் அபிப்பிராய பேதப்படும் அறிஞர்களுக்கும் உண்டு. அவருடைய சமயம் எதுவாயிருந்த போதிலும், எல்லாச் சமயங்களைப் பற்றியும் உயர்வு தாழ்வு இன்றி அவர் எடுத்துப் பேசும்விதம் அடிகளுடைய உயர்ந்த மனோபாவத்தையும் தமிழ் நாட்டாரின் சிறந்த பண்பாட்டையும் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. பிற்காலத்தில் தோன்றிய குறுகிய சமய வேற்றுமைகளுக்கு அக் காலத்தில் இடமில்லை என்று தெளிவாய்த் தெரிகின்றது. சைவம், வைணவம், புத்தம், சமணம் ஆகிய எல்லாப் பெருஞ் சமயங்களும் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து வந்தன.

புகார் நகரத்திலுள்ள ஆலயங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் போது அடிகள் :

“பிறவாயாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்,
ஆறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயிலும்,
வால்வளை மேனி வாலியோன் கோயிலும்,
நீலமேனி நெடியோன் கோயிலும்,
மலை வெண்குடை மன்னவன் கோயிலும்”

என்று எல்லா ஆலயங்களையும் சிறப்புடன் சொல்லுகின்றார். இதே விதமாகத்தான் மதுரை மாநகரத்திலுள்ள ஆலயங்களையும் குறிக்கின்றார். இளங்கோவடிகளின் பெருந்தன்மை ஒன்றே அக்காலத்திய தமிழ் மக்களின் சமயப் பெருமைக்கும் பெருங் குணத்திற்கும் போதிய சான்றாகும் என்று சொல்லலாம்.

அடிகளின் பெருந்தன்மைக்கும் தமிழ் மக்களின் சமய மண்பான்மைக்கும் இன்னும் ஒரு சிகழ்ச்சியை எடுத்துக் காட்டலாம். சவுந்தி அடிகள் சமண மதத்தைச் சார்ந்தவர். கோவ

லன் கண்ணகியுடன் அவர்பிரயாணம் செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது, சீரங்கத்துக்குப்போய்க்கொண்டிருக்கும் மாடலன் அவ்விடம் தான் தரிசிக்கப்போகும் திருமாவின் கோலத்தைக் கவுந்தியடிகளுக்குச் சொல்லுகின்றான். தான் சமணமதத்தைச் சார்ந்தவராயிருந்த போதிலும், கவுந்தியடிகள் மாடலனுடைய பக்தியை மாற்ற முயல்வதில்லை. அவரது துறவு நெறியையும் அறிவின் நுட்பத்தையும் காட்டுகின்றார். மாடலனை நோக்கி,

“வாய்மையின் வழாது மன்னுயிர் ஒம்புநர்க்கு
யாவதும் உண்டோ எய்தா அரும் பொருள் ?
காமுறு தெய்வம் கண்டடி பணிய
நீ போ ; யாங்களும் நீநெறிப் படர்குதும்”

என்கின்றார்.

எந்த ரூபத்தில் ஒரு மனரீதன் கடவுளைக் காதலித்து வழிபடுகின்றானோ; அதே ரூபத்தில் இறைன் அவனுக்கு அருள் புரிவான் என்னும் பெரிய உண்மையை இளங்கோவடிகள் எவ்வளவு அழகாய்க் கவுந்தியடிகளின் வாயிலாக எடுத்து உரைக்கின்றார் !

தமிழ் அரசர் தம் பகைவரிடத்திலும் கருணையும் நீதியும் காட்டினார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்ட அடிகள் ஒரு உயம் பொருந்திய உதாரணத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். தமிழகத்தை இகழ்ந்து பேசிய கணகன், விசயன் என்னும் இரண்டு ஆரிய மன்னர்களையும் சேரன் செங்குட்டுவன் சிறைப்படுத்தி. சோழ பாண்டிய மன்னர்கள் கண்டு களிக்கும் பொருட்டு அவ்விரு ஆரிய மன்னர்களையும் அனுப்பினான். பண்பாடு படைத்தத் தமிழ்மன்னர்கள் சிறிது வருத்தம்கொண்டு. தோல்வியடைந்து அடைக்கலம் புகுந்த ஆரிய அரசர்மீது பின்னும் சீற்றம் கொள்வது சேர மன்னனுக்கு வீரமன்று என்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். இதைக் கேட்ட செங்குட்டுவன் நாணி ஆரிய மன்னர் இருவரையும் சிறை நீக்கி அவர்களுக்கு வேண்டிய மரியாதையைச் செய்தான். இளங்கோவடிகள் தன் தமையனான செங்குட்டுவனுக்கு என்ன பண்பாட்டுடன் புத்தி கற்பிக்கின்றார்! தமிழ் அரசர் அறப்போரிலிருந்து தவறமாட்டார்கள் என்னும் பண்பாட்டை அடிகள் இந்தச் சிறிய சம்பவத்தினால் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

சிலப்பதிகாரத்தில் நிரம்பியிருக்கும் எல்லாப் பெருமைகளையும் எடுத்துரைப்பது என்றால் சிறிய கால அளவில் அது முடியாது. குறிப்பிட்ட சில அம்சங்களைத்தான் எடுத்துக் காட்ட முடியும். இந்தக் காவியத்தை இளங்கோவடிகள் கையாளும் விதத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க நம் உள்ளம் மகிழ்ச்சி அடையும்.

உரைசால் பத்தினியாகிய கண்ணகி தன் கணவனை இழந்ததும், செங்கோல் தவறிய பாண்டிய மன்னனை அறக் கடவுளை கூற்றமாய்த் தோன்றிக் கொன்றதும்—ஆகிய இவ் விரண்டு கொடிய நிகழ்ச்சிகளும் ஊழ்வினையின் பயனாய் விளைந்தவை என்று படிப்போர் மனத்தில் தேறுதல் தோன்றும் வண்ணம் இளங்கோ காவியத்தை அமைக்கின்றார். ஊழ்வினையால் செங்கோல் தவறிய பாண்டியனையும் நற்கதி அடையும் படி செய்கின்றார். வஞ்சி நகரில் செங்குட்டுவன் எடுத்த திரு விழாவில் கண்ணகித் தெய்வம் காட்சி கொடுத்தபோது.

“தென்னவன் தீதிலன்,
தேவர்கோன் தன் கோயில்
நல்விருந்தாயினன் ;
நானவன் தன்மகள் ”

என்று அருளிச் செய்து அவனுக்கும் நற்கதி அளித்தான். காவியத்தின் முடிவின் பெருமைதான் என்னே!

உலக மொழிகளில் தோன்றிய தலை சிறந்த நூல்களில், “சிலப்பதிகாரம்” ஒன்று என்று தமிழ் மக்கள் தடையின்றிப் பெருமை பாராட்டலாம் “செஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரம்” என்று பாரதியார் சொன்ன வாக்கு எந்த வகையிலும் மிகைப் பட்டதன்று.

2. சங்க இலக்கியங்கள்

[பேராசிரியர். எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, B.A., B.L.]

இப்போது கிடைக்கும் பழைய தமிழ்ச் செய்யுட்களின் சில கிறிஸ்துவ அப்தத்தின் தொடக்கத்தில் இயற்றப்பட்டவை. ஆதலால், தமிழிலக்கிய சரிதம் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டு கட்டு முன்னமேயே தொடங்கியுள்ளது. இப்பெருமை எல்லா மொழிகளுக்கும் உரியதன்று. மலையாள மொழியில் கி. பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டிலும், தெலுங்கு மொழியில் கி. பி. பதினாறாம் நூற்றாண்டிலும், கன்னட மொழியில் கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலும் ஆகி இலக்கியங்கள் தோன்றின. இப்பொழுது பலதேசங்களின் பயிலப்பட்டுப் பெருஞ் சிறப்புடன் விளங்கும் ஆங்கில மொழியிற்கூட, இலக்கியம் முதன் முதலில் தோன்றியது கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில்தான். ஆரியம், சீனம், லத்தீன், கிரேக்கு, எபிரேயம் முதலிய ஒரு சில மொழிகளிலுள்ள ஆதி இலக்கியங்களே தமிழ் இலக்கியங்களின் அளவு பழமை வாய்ந்தவை.

மிகப் பழமையான காலம் தொட்டே தமிழ்ச் சிறப்புற்று வாழ்ந்துவந்த இடம் பாண்டியநாடு என்று கூறுவார் வில்லிபுத்தூரர் என்ற கவிஞர்.

“பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து சங்கத்து இருப்பிலே இருந்து வைகையேட்டிலே தவழ்ந்த பேதை”

என்று தமிழைக் குறித்துக் கூறுகின்றார். இப்பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையிலே ஒரு தமிழ்ச் சங்கம் இருந்த தென்பது கர்ணபரம்பரைச் செய்தி. கிறிஸ்துவ அப்தத்தின் இரண்டாம் நூற்றாண்டு இச் சங்கம் இருந்த காலம் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். தமிழ்ச் செய்யுட்களையும் புலவர்களையும் ஆராய்ந்து சீர்தூக்கி மதிப்பிடுதல் இச்சங்கம் செய்துவந்த பணியென்று கூறப்படுகிறது. நாற்பத்தொன்பது புலவர்கள் இச்சங்கத்தில் இருந்தார்கள் என்பர். சங்கத்தைப் பற்றிய வரலாறு இறையனார் களவியல் உரை என்ற நூலிலே விரிவாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது கடைச் சங்கம் என்றும், இதற்கு முன் இரண்டு சங்கங்கள் இருந்தன என்றும் களவியலுரை

கூறும். தலைச்சங்கம் 4140 ஆண்டுகளும், இடைச் சங்கம் 3700 ஆண்டுகளும், கடைச் சங்கம் 1850 ஆண்டுகளும் இருந்தன வாம்.

கடைச்சங்க காலத்து நூல்களை நமக்கு இப்போது கிடைப் பவை. இந்நூல்களையே நாம் 'சங்க இலக்கியங்கள்' என வழங்கு கிறோம். 'தொல் காப்பியம்' என்ற பேரிலக்கண நூல் இடைச் சங்கக் காலத்து இறுதியில், அதாவது சுமார் ஈ. மு. 500-ல் தோன்றியதென்றும், தலை, இடைச் சங்கங்களிற் பிறந்த ஏனை நூல்கள் கடல்கோட்பட்டு அழிந்து விட்டன என்றும் பரம்பரை வரலாறு கூறுகின்றது.

சங்க இலக்கியங்களை இரு பெருங் கூறுகப் பகுக்கலாம் : பத்துப் பாட்டு, எட்டுத்தொகை யென. பத்துப் பாட்டு களாவன : முருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறு பாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு. பட்டினப் பாலை, மலைபடுகடாம் என்பன. இவற்றை,

“முருகு பொருநாறு பாணிரண்டு முல்லை
பெருகு வனமதுரைக் காஞ்சி—மருவியிய
கோலநெடு நல்வாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினப்
பாலை கடாத்தொடும் பத்து”

என்ற செய்யுளால் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளலாம். மலை படுகடாம் என்ற நூலுக்குக் கூத்தராற்றுப்படை என்ற பெய ரும் உண்டு.

முருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற் றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் என்ற ஐந்து பாட்டுக்களும் ஆற்றுப்படை என்ற நூல் வகையைச் சார்ந்தவை. கொடையாளி ஒருவனிடம் பெருஞ் செல்வத் தைப் பரிசாகப் பெற்றுத் திரும்பும் கூத்தர் முதனியோர் வழி யிலே எதிர்பட்ட இரவலரைக்கண்டு, அக்கொடையாளியின் பெருமையைக் கூறி அவனிடம் சென்று நாம் பெற்றதுபோல் பெருஞ்செல்வர் பெறுமாறு வழிப்படுத்துதலே இந்நூல் வகையின் கருத்து ஆறு-வழி : படை-படுத்துதல். ஏனைய ஐந்து பாட்டுக்களில் மதுரைக் காஞ்சி, நீடியாமையை ஓர் அரசனுக்கு அறிவுறுத்தி, இவ்வுலகில் வாழும் நாட்களை

உயர்ந்த லட்சியங்களை மேற்கொண்டு இனிதாகக் கழித்தல் வேண்டுமென வற்புறுத்துகிறது. குறிஞ்சிப்பாட்டு ஓர் ஆரிய அரசனுக்குத் தமிழ்ச் சுவையை அறிவுறுத்தும்பொருட்டு இயற்றப்பட்டதென்று சரித்திரம் வழங்குகிறது. இப்பாட்டு களுட் சில அகப்பொருளையும், சில புறப்பொருளையும் பற்றியவை. அகம் என்பது காதல் பற்றிக் கூறும் பகுதி. புறம் என்பது அறமும் பொருளும் பற்றிப் புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தைக் கூறும் பகுதி.

பாண்டியருள் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியனும், சோழருள் கரிகாற் பெருவளத்தானும், தொண்டைமான் இளந்திரையனும் பத்துப்பாட்டிற் புகழப் பட்டிருக்கின்றனர்.

எட்டுத் தொகையாவன : நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு என்பன. இவற்றை,

“ நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை ஐங்குறுநூறு
 நெடுந்த பதிற்றுப் பத்தோங்கு பரிபாடல்
 கற்றறிந்தார் ஏத்தும் கலியோடகம்புறமென்
 றித்திறத்த எட்டுத்தொகை”

என்ற செய்யுளால் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளலாம். இவற்றுள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு என்னும் ஐந்து நூல்களும் அகப்பொருள் பற்றியவை ; ஏனைய மூன்றும் புறப்பொருள் பற்றியவை. ஐங்குறுநூற்றில் ஐந்நூறு செய்யுட்களும், பதிற்றுப் பத்தில் நூறு செய்யுட்களும் பரிபாடலில் எழுபது செய்யுட்களும் உள்ளன. ஏனைய நூல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் நானூறு செய்யுட்கள் உள்ளன. கலித்தொகை கலிப்பாவாலும், பரிபாடல் பரிபாட்டாலும் இயன்றன. மற்றை ஆறு தொகை நூல்களும் ஆசிரியப்பாவால் இயன்றன. அகம் பற்றியவற்றுள் - ஐங்குறுநூறு — திணை ஒவ்வொன்றுக்கும் நூறு வீதம்—குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், முல்லை, நெய்தல் என்ற திணைகளுக்குமாக ஐந்நூறு செய்யுட்கள் கொண்டது. புறம்பற்றிய நூல்களுள், ஒவ்வொரு சேரனுக்கும் பத்துச் செய்யுள் வீதம், பத்துச் சேர அரசர்களுக்குரிய

நூறு செய்யுட்கள் கொண்டது, பதிற்றுப்பத்து. எட்டுத் தொகை நூல்களுள் பரிபாடலுக்கு ஒரு தனிப்பட்ட சிறப்பு உண்டு. அநிலுள்ள பாட்டுக்கள் பண்முறையால் தொகுக்கப் பெற்று உரிய பண்களுடன் பாடப்பெற்று வந்தவை. கலித் தொகையிலுள்ள தாழிசைகள் இசையொடு பாடுவதற்கு ஒத்தனவா யுள்ளன.

தொகைநூல் ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள செய்யுட்கள் பல புலவர்களால் பாடப்பெற்றவை. அப்புலவர்கள் ஓரிடத்தவரல்லர்; ஓரினத்தவரல்லர்; ஒரு காலத்தவருமல்லர்; ஒரு சமயத்தைச் சார்ந்தவருமல்லர். அவர்களைக் கணக்கிட்டு 'நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்மர்' என்று களவியலுரை கூறும்.

சில புலவர்களுடைய பெயர்கள் காணப்படவில்லை. ஒரு வருக்குக் 'கல்பொரு சிறு நுரையார்' என்று பெயர். அவர் இயற்றிய செய்யுளில்,

"கல்பொரு சிறு நுரை போல
மெல்ல மெல்ல இல்லா குதுமே"

என்று வந்துள்ளது. இங்கே காணப்படும் உவமானத்தினின்றும் அவருக்குப் பெயர் எழுந்துள்ளமை வெளிப்படடை. ஆசிரியர் காலத்தே அவர்க்கு வழங்கிய இப் புனைப் பெயர் பிற்காலத்தும் வழங்கி, அதுவே பெயராக முடிந்திருக்கலாம். அல்லது அவர் பெயர் மறந்துபோன பிற்பாடு, செய்யுளின் தொடரின்னின்றும் ஒரு பெயர் பிற்காலத்தாரால் கொடுக்கப் பட்டும் இருக்கலாம். சில பெயர் முற்கூறியபடியும், சில பெயர் பிற்கூறியபடியும் தோன்றியிருத்தலும் கூடும். உண்மை இது வென்று இப்போது தெரியக்கூடவில்லை இங்ஙனம் புனைபெயருள்ளவர்கள் சுமார் இருபத்தைந்து ஆசிரியர்கள். இவர்களை நீக்கிப்போலும் களவியல் உரைகாரர் கணக்கிட்டது.

பெயர் தெரிந்த புலவர்களுள் சுமார் இருபத்தேழு பெண்பாற் புலவர்கள் காணப்படுகிறார்கள். அதாவது நூற்றுக்கு ஆறு விழுக்காடு கணக்காகின்றது. பொது மக்களிடையே கல்வி பரவாத முற்காலத்து இவ்வளவாகப் பெண்பாற் புலவர் இருந்தமை பாராட்டுதற்கு உரியது. இவருள்ளே ஔவையார், வெள்ளி வீதியார், காக்கை பாடினியார், நச்சென்னையார், பாரிமகளிர் முதலியோர் குறிப்பிட்டுக் கூறத்தக்கவர்கள்.

தமிழிலே தொகை நூல்கள் மிகப் புராதன காலத்துத் தானே தொகுக்கப்பட்டமை போல, கிரேக்க மொழியிலும் மிகப் பழைய காலத்தில் 'அந்தாலஜி' என்று கூறப்படும் தொகைநூல் தொகுக்கப்பட்டுள்ளதென அறிகின்றோம். கிரேக்கத் தொகைநூலின் வரலாற்றைக் குறித்து ரீச்சுட் கார்நெட் என்ற ஆசிரியர் விளக்கமாக எழுதியிருக்கின்றனர். அந்தாலஜி என்ற சொல்லுக்குப் பூந்துணர் என்று பொருள். சுமார் கி. பி. 110-ல் மிலீகி என்பவரால் இத்தொகைநூல் தொகுக்கப் பெற்றதாம். இத் தொகை நூற் செய்யுட்கள், தெய்வங்களையும், புகழ்பெற்று விளங்கிய அரசர் முதலிய பெரியோர்களையும், பெரு நிகழ்ச்சிகளையும் பொருளாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. சுருங்கச் சொல்லல், பொருளாழ முடைமை, நவீனோர்க்கு கினிமை, நன்மொழி புணர்த்தல், பொருளின் ஒருமை என்ற குணங்கள் இவற்றிலே நன்கு விளங்கின என்று சொல்லப்படுகிறது இவ்வியல்புகளோடு பொருந்திய கிரேக்கத் தொகை நூல், புறநானூறு என்னும் தமிழ்த் தொகை நூல்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றின. இவைகளெல்லாம் அந்தாலஜி என்ற பெயராலேயே வழங்கின. இறுதியில் தொகுக்கப்பட்டது ஜஷ்டினியன் என்னும் அரசன் (கி. பி. 483-505) காலத்திலாகும். இந்தத் தொகை நூலிலே காதற்செய்யுட்கள் பல துறைகளாகப் பகுக்கப்பட்டுச் சேர்க்கப் பெற்றுள்ளன என்று அறிகிறோம். இதனோடு தமிழ்த் தொகை நூல்களுள் அகப்பொருள் கூறுவனவாய் அமைந்துள்ள நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அக நானூறு ஐந்தும் ஒப்பிடத்தக்கன.

பழமையிலும் பொருளமைதியிலும் செய்யுள் நயத்திலும் மாத்திரமேயன்றி வேறு சில அம்சங்களிலும் இவ்விருமொழிகளிலுமுள்ள தொகை நூல்கள் ஒப்பிடற் குரியன. கிரேக்க நாகரிகம் நீடித்திருந்த காலத்தில் அதன் நிலைமை பலபடியாக மாறி வந்திருக்கின்றது. இம் மாறுபாடுகளுக்கிடையேயும் கிரேக்கத் தொகை நூல் கிரேக்கர்களுக்குப் புத்துயிர் கொடுத்ததவிய அமிர்த சஞ்சீவியேபோல் நீடித்து நிலைத்து வந்திருக்கின்றது. இதுவே போன்றுள்ள தமிழ்த்தொகை நூல்களும், இரண்டிலும் பழைய நாகரிகங்களும் பழக்கவொழுக்கங்களும் பிரதிபலித்துக் காண்கின்றன. பிற்காலத்து எழுந்த

இலக்கியங்களின் நெறியை வரம்பு கட்டுதற்கு இத்தொகை நூல்கள் உதவின. இவ்வாறாகப் பலபடியாலும் ஒரு தேசத் தொகை நூல்களும் ஒன்றோடொன்று உவமிக்கக் கூடியனவாயுள்ளன.

தொகைநூற் செய்யுட்களிலே சிறந்து விளங்குகிற சில பொது இயல்புகளை இனிக் கவனிப்போம் பின் வருவது புறநானூற்றுச் செய்யுள்:

பொன்னும் துகிலும் முத்தும் மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபடைச் சேய வாயினும், தொடைபுணர்ந்து,
அருவிலை நன்கலம் அமைக்குங் காலை
ஒருவழித் தோன்றியாங்கு என்றுஞ் சான்றோர்
சான்றோர் பால ராப;
சாலார் சாலார் பாலரா குபவே.

இது பிசிராந்தையாருக்கும் கோப்பெருஞ் சோழனுக்கும் இருந்த நட்பிலைக்கண்டு கண்ணகனார் என்ற புலவர் பாடியது. 'இனம் இனத்தோடு' என்ற பழமொழியின் கருத்து இச்செய்யுளோடு ஒப்பிடத்தக்கது சான்றோர் வெவ்வேறு இடங்களில் தோன்றி வாழ்ந்தபோதிலும் ஒருவரோ டொருவர் நெருங்கிய கேண்மை கொள்வர் என்பது செய்யுளின் கருத்து. இதற்கு ஓர் உபமானம் தரப்படுகிறது பொன்னும் பவளமும் முத்தும் இரத்தினமும் ஒன்றிலின் ஒன்று வெகு தூரத்தில் தோன்றிய போதிலும், விலை மிக்க நல்ல அணிகலமொன்று அமைக்குங் காலத்து, அவை ஒரிடம் வந்து கேளவை பொருந்திச் சேருகின்றன என்பது உபமானம். இதன் அழகும் நயமும் அறிந்து இன்புறத்தக்கன. 'சாலார் சாலார் பாலரா குபவே' என்பது சொல்லியொழிக்க வேண்டியதாதலாலே, அவ்வாடியை இலேசாக உச்சரித்து விட்டு விடுதல் வேண்டும். உபமானம் செல்லும் வரையும் எதுகைமோன நயங்களால் செய்யுளாடிகள் சிறந்து விளங்குவதும், அது முற்றிய பின், கருத்தின் தனி யாற்றலே துணையாக மோனை முதலிய நயமின்றியும் அழகு படக் கடைசி இரண்டடிகள் அமைத்திருப்பதும் புலவரின் கவித்வ சக்தியை அறிவுறுத்துகின்றன. கருத்துக்கேற்ற சொற்கள், கவைத்துத் தேர்ந்தெடுத்த சொற்கள், கட்டுரைச் சுவை

பட அமைந்த சொற் செறிவு, எளிமையும் ஆற்றலும் படைத்த செய்யுள் நடை, கம்பீரமான ஓசை நயம், பொருள் செல்லும் கதியும் செய்யுளின் கதியும் ஒன்றையொன்று தழுவி நிற்கும் அமைதி இவை யனைத்தும் இச் செய்யுளில் விளங்குகின்றன. இவ்வியல்புகள் சங்கச் செய்யுட்களுட் பெரும்பாலானவற்றிற் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய செய்யுட் செல்வம் கம்மவரால் என்றும் போற்றுதற் குரியது.

3. இலக்கிய விமர்சனம்

[பேராசிரியர் அ. சீனிவாசராகவன், M. A.,]

பழைய கதை. உங்களுக்குத் தெரிந்ததே. “நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்தாலும் குற்றம் குற்றமே” என்று தமிழ்ப் புலவன் நக்கீரன் சிவபெருமானுடன் பேசிய ரசமான கதை. இன்றும் நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் புலமையின் அஞ்சாத உறுதிக்கு எடுத்துக்காட்டாக நக்கீரன் நிற்கிறான்.

தமிழன் இன்றும் நக்கீரனைப் பாராட்டுவதில் வியப் பொன்றுமில்லை. குற்றத்தைச் சொன்னால் நெற்றிக் கண்ணைத் திறக்கும் சிவபெருமான்கள் இந்தக் காலத்திலும் நம்மிடையே வாழ்கிறார்கள். தாம் கண்ட உண்மைக்கு உண்மையாயிருக்கும் நக்கீரர்களை மட்டும் அதிகமாகக் காணோம். இலக்கிய விமர்சனம் என்பது ஒரு கலை; இலக்கியம் எவ்வளவு முக்கியமானதோ அவ்வளவு முக்கியமானது இலக்கிய விமர்சனம்; இலக்கிய வளர்ச்சிக்கே இந்த விமர்சனம் இன்றியமையாத சாதனம்; உண்மையும் தீரமும் உறுதியும் படைத்த இலக்கிய விமர்சனம் தற்போது தமிழுக்குத் தேவை என்பதுதான் என்னுடைய கட்சி. ஆகவேதான் நக்கீரர்கள் வேண்டும் என்கிறேன்.

இதனால் கதையிலே தோன்றும் நக்கீரன் செய்யும் இலக்கிய விமர்சனம் சரியானது என்பது என் கருத்தன்று. அந்தக் கதை உண்மை சித்தரிக்களைச் சொல்லுகிறதேதான். என்னவோ, கதையைக் கட்டியவன் மனத்தில்—அதாவது தமிழனுடைய மனத்தில்—ஒரு காலத்தில் நக்கீரன் கட்சி நியாயமானது, நக்கீரன் கையாண்ட விமர்சன முறை ஒழுங்கானது என்ற எண்ணம் இருந்திருக்க வேண்டும். இப்போதும் பல தமிழ் அறிஞர்களிடையே இந்த எண்ணம் இருந்துவருகிறது. நக்கீரன் கட்சி நியாயமானதா என்று முதலில் பார்ப்போம்.

கதைதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே. தருமி என்ற ஏழைப் பார்ப்பான் ஒருவன் பாட்டெடாந்தேருடு பாண்டியன் சபைக்கு வந்து சேர்ந்தான். பாட்டெடப் பாடினான்.

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிதைத்தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ”

என்று தொடங்குகிறது பாடல்.

“பூவின் வாசத்தை ஆராயும் வாழ்க்கை நடத்தும் தும்பி,
அழகிய சிறகை உடையவனே, எனக்காக ஒருதலைப் பட்சமாக
நான் விரும்பியதைக் கூறாமல் நீ கண்டதைச் சொல்’ என்று
ஒருவன் கேட்கிறான். அப்படி கேட்பது யார்? என்ன நிலை
யிலே கேட்கிறான்? என்ன கேட்கிறான்? பாட்டைத் தொடர்ந்து
பார்ப்போம்,

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிதைத்தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியன்
செறியெயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோ நீ அறியும் பூவே”

பாட்டிலே பேசுபவன் ஒரு காதலன். தன் காதலி தன்
னோடு பல காலம் பழகியதை எண்ணுகிறான். மயில் போன்ற
அவள் சாயலை எண்ணுகிறான்; அவளுடைய நெருங்கிய பல்
வரிசையை எண்ணுகிறான்; ‘அட, தும்பி, எத்தனையோ பூக்
களைப் பார்த்திருக்கிறாயே! என் காதலியின் கூந்தலைவிட
வாசனை பொருந்திய பூக்களை நீ கண்டதுண்டோ, சொல்’ என்று
கேட்கிறான். காதலன் ஒருவனுடைய அன்பின் வேகம் பாட்
டில் வடிவாகிறது. அருமையான பாட்டு என்று நீங்களும்
நானும் நினைக்கிறோம்.

ஆனால் நக்கீரன் சொன்னது தெரியுமல்லவா? ‘கூந்தலுக்கு,
இயற்கை மணம் உண்டா?’ என்று கேட்டுப் பாட்டைக் குறை
கூறினான், நக்கீரன். இதற்கு இறைவனாலும் சமாதானம் கூற
முடியவில்லை என்று சொல்லும்போது, நக்கீரன் எழுப்பிய
தடை நிராயமானது என்ற கருத்து உதயமாகிறது. உண்மை
யில் இந்தக் கதையில் வரும் நக்கீரன் இலக்கியத்தின் இயல்பை
உணரவில்லை. இலக்கியம் என்பதைப்பற்றி பேசியபோதிலும்
உண்மையில் அது பேசுவது மனித அனுபவத்தைப் பற்றியே
என்பதை இந்த நக்கீரன் எண்ணவில்லை. உலகத்திலே உள்ள
காட்சிப் பொருள்களைப் பற்றியெல்லாம் இலக்கியம் பேசுகிறது
உண்மையே. ஆனால் எந்த முறையிலே, எந்த நோக்கோடு பேச

கிறது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். காட்சிப் பொருளை காட்சிப்பொருளாக அன்று; கருத்தை எழுப்பிய கருவிபாகவே இலக்கியம் பேசும் ஆகவே இலக்கியத்தில் காதலியின் கூத்தல் மனமுடையதாகும்; இதுபோலவே தாமரை விளக்கத் தாங்கும்; கொண்டல் முழுவம் பரிமாறும்; மயில் பரத நாட்டியம் புரியும்; குவளை கண்விழித்து சோக்கும்; கவிஞன் கற்பனையில் உதித்த மருதம் என்ற அரசி கொலு விற்பிறப்பாள். இலக்கிய உலகிலே சென்றால் இவைபோன்ற அற்புதங்கள் எத்தனையோ அங்கே கண்ணில் தென்படும். உள்ளதை, அதாவது வெளியிலே உள்ள காட்சிப்பொருள்களை, புறவிகழ்ச்சிகளை அல்ல, அவற்றைக் காணும் உள்ளத்தில் எழும் பல்வேறு விதமான சிந்தனைகளை, உணர்ச்சிகளை, பாவனைகளையல்லவா இலக்கியம் சித்திரிக்கிறது?

இதை நம்முடைய கதையிலே தோன்றும் நக்கீரன் உணரவில்லை. இறையனாரும் உணரவில்லை. ஆனால் பழைய இலக்கண ஆசிரியர்கள் ஒருவாறு உணர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய கொள்கைகளில் மூன்று அருமையான அம்சங்களிருப்பதைக் காணலாம். ஒன்று, இலக்கியம் கண்டதற்கு, இலக்கணம் இயம்புவது; இரண்டாவது, பழையன வழிகளும் புதியன புதுகளும் வழுவல்; மூன்றாவது, நாடக வழக்கு; அதாவது இலக்கிய வாழ்க்கை. புறவிகழ்ச்சிகளைப் பொறுத்த மட்டில் உலகியல் நடைமுறையினின்றும் மாறுபடுவது பொதுவாகத் தவறாகாது. இதற்கு ஆதாரமான பழைய சூத்திரங்களைச் சொல்ல என் விரும்பவில்லை.

ஆனால், பிற்காலத்தில் இலக்கியத்திற்கு உயிராதாரமான இந்தப் பரந்த கொள்கையைப் புறக்கணித்து விட்டோம். இலக்கிய மதிப்புரை என்றால் நக்கீரனைப்போல் குற்றங் காணுவது என்ற எண்ணம் எப்படியோ நம்மிடையே வேரூன்றி விட்டது. விமர்சகன் தடைகளை எழுப்புவதும் இலக்கிய கர்த்தா அதற்குச் சமாதானம் கூற முயல்வதுமான தடை விடை என்ற முறையானது சாதாரணமாய் வழக்கத்தில் இருந்து வந்தது. தடைகளெல்லாம் பழைய இலக்கண விதிகளை ஒட்டியே எழுந்தன. விடைகளும் அவ்வாறே.

வண்டு மலர்ச் சங்காக ஊதும் என்ற புகழேந்தியின் வர்ணனைக்கு எழுந்த தடை ஞாபகம் இருக்குமே? மலர் சங்கானால் வண்டு அதன் காம்பில் அல்லவா ஊதவேண்டும் என்ற தடைக்கு வண்டு கள்ளை உண்டு மயங்கி முன்பின் தெரியாமல் தவித்தது நியாயமே என்ற விடை பிறந்தது சமத்காரமாகத் தான் இருக்கிறது என்றாலும், இந்தத் தடை விடைமுறை இலக்கியத்தின் இயல்பைப்பற்றிய அடிப்படையான ஆராய்ச்சியிலிருந்து தோன்றாமல் இலக்கண விதிகளைப் திருப்பித் திருப்பிப் பேசும் குறுகிய குற்றச் சாட்டு முறையாகிவிட்டது. இலக்கண விதிகளைப் பின்பற்றுவது தவறென்று நான் சொல்லவில்லை. அவையெல்லாம் பழைய இலக்கிய மரபை ஒட்டி எழுந்தவை. அவற்றை ஒரேயடியாகப் புறக்கணிப்பதால் இலக்கிய வளர்ச்சி தடைப்படுவதோடு பாஷையைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தக் கூட இயலாமல் பாஷையின் அழுத்தமும் தெளிவும் மறைந்து விடும். ஆனால் அநேகமாக நம்முடைய பழைய இலக்கண விதிகள் இலக்கியத்தின் கருவியான பாஷையைப் பற்றியவை.

எழுத்து, சொல், அணி இவற்றைப்பற்றி நுட்பமாக நம் முடைய முன்னோர்கள் ஆராய்ந்தார்கள். இலக்கியத்திற்குப் பொருளிலக்கணம் காண வேண்டும் என்று அவர்கள் முற்பட்டார்கள்; கண்டார்கள். ஆனால் இலக்கியப் பொருளின் தன்மையை அடிப்படையான முறையில் மேல் நாட்டில் அரிட்டிடில் காலத்திலிருந்து இன்று வரை ஆராய்ந்திருப்பது போல் நாம் ஆராயவில்லை. நூலுக்கு இலக்கணம் வகுத்த போது, நூலின் அழகு, பத்து வகையிலே கிடும் என்று நன்னூலார் சொன்னார். அதுபோல குற்றமும் பத்து. உத்தி முப்பத்திரண்டு. இவை எல்லா நூலுக்கும் பொருந்தும். வான சாஸ்திரமோ, ரசாயனமோ நூலாக அமைந்தால், அந்த நூலிலும் சுருங்கச் சொல்லுதல், விளங்க வைத்தல், நவின் றோர்க்கினிமை முதலியன அழகாகவும், குன்றக் கூறல், மிகை படக்கூறல் முதலியன குற்றங்களாகவும், தொகுத்துச் சுட்டல், வகுத்துக் காட்டல் முதலியன உத்திகளாகவும் அமையக் கூடும். இவை இலக்கிய நூல்களுக்கு மட்டும் உரித்தான விதிகள் அல்ல. தேரையர் வைத்தியமும் கம்பராமாயணமும்

நூல்கள்; ஆனால் ஒன்று வைத்தியம், அறிவியல் நூல்; இன்னொன்று கவிதை, இலக்கிய நூல்.

ஒரு நூல் எப்போது இலக்கியமாகிறது என்ற ஆராய்ச்சியை நாம் விரிவாகச் செய்யாமலிருந்து விட்டோம். இலக்கிய வகைகளையும், உலா, பரணி, பெருங்காப்பியம், பிள்ளைத்தமிழ் என்று நூலின் வெளிப்படையான சில அம்சங்களை வைத்துக் கொண்டு வகுத்தோம். ஆனால் இந்த வகைகளில் சேராத புதிய நூலொன்று தோன்றினால் அவைகளை மதிப்பிடுவதற்கு இலக்கியத்திற்கே பொதுவான இலக்கியத்துவம் ஒன்றை நாம் சிருஷ்டி செய்து கொள்ளவில்லை பழைய இலக்கணங்களில், தொல்காப்பியத்தில், இறையனாகரப்பொருளில், நேற்று வந்த நன்னூலில், சில சூத்திரங்களில் இந்த இலக்கிய தத்துவம் பேசப்படுகிறது என்று நீங்கள் சொல்லலாம் சூத்திரங்கள் இந்தால் அவற்றை இன்று அடிப்படையாகவே புறப்படும் இடமாகவே கொண்டு, விரிவாக இலக்கிய தத்துவத்தை விசாரணை செய்ய வேண்டும் என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

இலக்கிய விசாரணை செய்யாமலா நம்முடைய சாத்து கவிகள் தோன்றி யிருக்கின்றன? நம்முடைய உரையாசிரியர்களைவிட நுட்பமாக நூலை ஆராய்ந்தவர்கள் உண்டா என்று கேட்பீர்கள். சாத்து கவிகள் கேவலம் உபசார வார்த்தைகளாக இல்லாதபோது கூட, ஒரு நூலின் பெருமையைப் பொதுப்படக் கூறுவனவே அல்லாமல், அவற்றை இலக்கிய விமர்சனமாகக் கொள்ள முடியாது. நம்மாழ்வாருடைய பெருமையில் ஈடுபட்ட ஒருவர்,

“ஈதோ திருநகரி ஈதோ பொருளை!

ஈதோ பரமபதத் தெல்லை—ஈதோதான்

வேதம் பகர்ந்திட்ட மெய்ப்பொருளின் உட்பொருளை

ஒதும் சடகோபன் ஊர்.....”

என்று பாடினார். இந்தப் பாட்டு இலக்கிய விமர்சனமா? இதிலிருந்து இதைப் பாடியவர் நம்மாழ்வாருடைய பாட்டில் எவ்வளவு ஈடுபட்டார் என்பது தெளிவாகிறது. ஆனால் திருவாய் மொழியின் இயல்பைப்பற்றியோ அது எவ்வாறு சிறந்த இலக்கியமாகிறது என்பதைப்பற்றியோ இந்தப் பாட்டிலிருந்து ஒன்றும் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. ஆனால் தூதிரிஷ்ட

வசமாக நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் இலக்கியம் ஒன்றைப் பற்றிப் பெருமையாகவே குறைவாகவே அழுத்தமாகப் பேசி விட்டால் அதுவே விமர்சனம் என்ற எண்ணத்துடன் சிலர் எழுதி வருகிறார்கள். 'ஓகாகோ, இதுவே பாட்டு' என்று பேசுவதும், 'சீசீ, இதுவும் பாட்டா' என்பதும் சாதாரணமாக நாம் கேட்கலாம். இவ்வாறு பேசுகிறவர்கள் தங்கள் அனுபவத்தை உண்மையாகவே வெளியிடலாம். அதை நான் மறுக்க வில்லை. ஆனால், அவர்கள் அனுபவம் மற்றெல்லாராலும் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியது என்பதற்கு, அந்த அனுபவத்தை ஆராய்ந்து, அது எவ்வாறு ஏற்பட்டது என்பதைத் தெளிந்து, ஸஹ்ருதயன் உள்ளத்தில் இந்த அனுபவந்தான் ஏற்படும் என்பதற்கு அவர்கள் இலக்கிய தத்துவ உணர்வோடு தர்க்க ரீதியாக மற்ற இலக்கியங்களோடு தாங்கள் விமர்சனம் செய்யும் இலக்கியத்தையும் ஒப்பிட்டுக் காரணம் காட்ட வேண்டும்.

இந்தக் கோஷ்டியார் தத்துவ விசாரத்தோடு பழைய உரையாசிரியர்களையும் ஒப்புக்கொள்வதில்லை. சொல்லின் பொருளையும் யாப்பையும் அணிகளையும் பற்றிப் பேசிக் கொண்டு உரையாசிரியர்கள் பாட்டை மறந்து விடுகிறார்கள், மறைத்தும் விடுகிறார்கள் என்பதே இவர்கள் விடுக்கும் குற்றச் சாட்டு. ஓரளவுக்கு இது உண்மையே. உரையாசிரியர்கள் பலர் இலக்கியத்திற்குக் கருவியாக அமையும் பாஷையோடு நின்று விடுகிறார்கள்.

'காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ' என்ற அடியிலே 'மோ' என்பது முன்னிலை அசை என்பார்கள்: பேசாத 'தும்பி' பேசக் கூடியதாகக் கருதப்படுவதற்குப் பழைய தொல்காப்பிய விதியான 'சொல்லாமரபி நவற்றொடு கெழீஇச் செய்யா மரபிற்றொழிற் படுத்தடக்கியும்' என்பது இடம் தருகிறது என்பார்கள். தும்பியென்றது முன்னிலை யாக்கல், கண்டதும் மொழிமோ என்றது சொல்வழிப் படுத்தல், கூந்தலின் நறியவும் உளவோ என்றது நன்னய முரைத்தல் என்றெல்லாம் பேசுவார்கள்; பாட்டின் அருமையை, அது எவ்வாறு கவிதையாகிறது என்பதை மறந்து விடுவார்கள். உரையாசிரியர்கள் செய்த தொண்டு அருமையானது. சொல்லையும் அணியையும் வேறு இலக்கியக்

கருவிகளையும் துல்லியமாக ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இது போதாது. இதற்குமேல் தத்துவ ரீதியில் இலக்கியத்தைப்பற்றி அவர்கள் பேசவில்லை. இலக்கிய விசாரத்தை வெளிப்படையாக விரிவாக அவர்கள் செய்யவில்லை என்பதே என் நினைவு.

இலக்கியம் என்பது ஒரு கலை. அதன் கருவியான மொழியைப்பற்றிய நுட்பமான ஆராய்ச்சி நம்மிடம் உள்ளது. ஆனால் கலையின் பண்பைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியை நாம் செய்ய வேண்டும். அதை அடிப்படையாகக் கொண்டே இலக்கிய விமர்சனம் தோன்றும். இதைத் தத்துவ ரீதியான இலக்கிய விமர்சனம் என்று சொல்லலாம். ஆனால் இலக்கியம் என்பது வளர்ந்து வரும்போது அதற்கு முன்னிருந்த பழைய இலக்கியத்தோடு தொடர்பில்லாமல் வளருவதில்லை. கம்பன் விருத்தப்பாவைக் கையாண்டான் என்றால், அதற்குச் சேவக சிந்தாமணி ஆசிரியன் வழிகாட்டியாக இருந்தான் என்பதை மறக்கலாகாது. இந்த வகையிலே நம் நாட்டின் இலக்கியத்தைத் தொடர்ந்து வளர்ந்து வந்த ஒரு ஜீவனாகக் கருதி, ஒரு காலத்து இலக்கியத்திற்கும் இன்னொரு காலத்து இலக்கியத்திற்கும் உள்ள தொடர்பையும், ஏன் அந்த அந்தக் காலத்தில் புதிய வகைகள், புதிய முறைகள் தோன்றின என்பதைப்பற்றியும் ஆராய்வது இலக்கிய விமர்சனத்தில் ஒரு பகுதி. இதை சரித்திர ரீதியான இலக்கிய விமர்சனம் என்று கருதலாம்.

இலக்கியம் ஆகாயத்தில் முளைப்பதன்று. ஒரு சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த ஒருவனுடைய அனுபவமே இலக்கியமாகிறது. ஆகவே அவன் எந்த சமுதாயத்தில் வாழ்ந்தான்? அவனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இருந்த உறவு என்ன? அவனுடைய வாழ்க்கைச் சரிதம் அவனுடைய இயல்பைப்பற்றி என்ன தெரிவிக்கின்றது என்பதெல்லாம் ஆராய்ந்து அவனுடைய இலக்கியத்தின் தன்மையை உணர இந்த அறிவைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதும் இலக்கிய விமர்சனத்தில் ஒரு முறை. இதை வாழ்க்கைச் சரித ரீதியில் அமைந்த இலக்கிய விமர்சனம் என்று கொள்ளலாம். இவை தவிர, ஒரு புலவனுக்கும் இன்னொருவனுக்கும் இலக்கியப் பண்பைப் பொறுத்த மட்டில் என்ன என்ன ஒற்றுமை, என்ன என்ன வேறுபாடு உள்ளது, இளங்கோவடிகள் குரலுக்கும் கம்பன் குரலுக்கும் உள்ள

வேற்றுமை என்ன என்று தனிப் புலவர்களுடைய பண்பை ஆராய்வதும் இலக்கிய விமர்சனத்தின் வேலை. இதை ஒப்புமை ரீதியான இலக்கிய விமர்சனம் என்று சொல்லலாம். இவ் விமர்சன வகைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் தனி முறைகள் உண்டு. அடிப்படையான விதிகள் உண்டு.

ஆனால் இலக்கிய விமர்சனம் எந்த வகையானதாக இருந்த போதிலும் ஒரே நோக்கத்தைக் கொண்டதான் வழங்க வேண்டும். இலக்கியத்தின் பெருமையை உணருவதற்கும் அனுபவிப்பதற்கும் விமர்சனம் வழி காட்ட வேண்டும். விமர்சகன் இலக்கணத் தராசைக் கையிலேந்தி இலக்கியத்தை நிறுக்கும் நக்கீரனல்லன்; இலக்கியத்திற்கு ஓயாமல் பொருள் விளக்கமும் இலக்கணக் கூறிப்பும் தரும் உரையாசிரியனல்லன். 'ஒகோ...' என்று களித்து 'சீசீ' என்று ஒதுக்கும் குழந்தையு மல்லன். பிரபஞ்சத்தைக் கண்டு தன் மனத்திலெழும் அனுபவத்தைச் சொல்லில் தேங்குவது இலக்கியமானால். இலக்கிய விமர்சனம் அந்த இலக்கியத்தில் உள்ள அனுபவத்தைத் தெளி வாக்கி, அது எவ்வாறு சொல்லில் தேங்குகிறது என்பதைக் காட்டி, இந்த அனுபவம் சொல்லில் தேங்கும்போது, ஏன், எவ்வாறு கலையாகிறது என்பதைத் தத்துவ ரீதியில் ஆராய்ந்து, கலாநுபவத்தின் எல்லை நிலமான ஆனந்தத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதே. இதனால் மொழி வளரும்; இலக்கியம் வளரும்; தத்துவ விசாரம் ஏற்படும்; கலாநுபவம் சித்திக்கும்; ஸஹ்ருதயம், அதாவது கலைஞனை ஒன்றி நின்று அவன் பெற்ற ஆனந்தத்தைப் பெறும் அபூர்வ சக்தி, தானாகவே நம்மை வந்தடையும்.

4. அறநெறி உணர்த்திய அறிஞர்

[திரு. S. V. வரதராஜ ஐயங்கார், M.A., M.O.L.]

உலக வாழ்வில் மக்கள் உள்ளத்தைப்பற்றி அலைக்கும் தன்னலப் பேயை ஒழித்து, பலவகையான அனநிலையும் பழக்க வழக்கங்களும் உணர்ச்சியும் குணமும் உடையராக வாழ் பவரை நல்வழிப் படுத்தி இன்பந்துய்க்கச் செய்யும் அறிவுடையார் பலர் தோன்றிய வண்ணமாகவேயிருப்பர். அவர்களது பொருள் பொதிந்த பொன்மொழிகள் மாந்தர் உள்ளத்திற் பதிந்து அவர்களை நன்னெறியிற் செலுத்தும் : அக்காலத்தில் வாழும் மக்களுக்கேயன்றிப் பிற்காலத்தவர்க்கும் வழிகாட்டும். அறிவுவளம் பெற்றவர், அறிவுகுன்றியவர் என்னும் இருவகையினரையுடையது உலகம். அறிவுடையார் எல்லாம் உடையவராவர். அறிவு குறைந்தவர் அறிவுடையார் பொருளுரையின் வழி நடந்து வாழ்தலே சீரியது. இறைவன் அருளால் பெற்ற கூர்த்த மதியுடன் கல்வி கேள்விகளால் நிரம்பிய அறிவுடையராக விளங்குவோர் அருமைபாராட்டத் தக்கவர். ஆதலின் 'அறிவுடை யொருவனை அரசும் விரும்பும்'.

“ அறிவுடையார் ஆவ(து) அறிவார் ; அறிவிலார் அஃ(து) அறி கல்லாதார் ”

எனத் திருவள்ளுவனார் அறிவுடையார்க்கும் அறிவிலார்க்கும் உள்ள வேறுபாட்டினைக் கூறியதற் கிணங்க, இன்னது செயலால் இன்னது உண்டாகும் என்பதை முன்னரே அறியும் லல்லமை உடையவரான அறிவாளிகள் முன்னிகழ்ச்சியைக் கொண்டு பின்விளைவினை அறிந்து நடப்பவராவர்.

உலக நலம் பேணுவோர் தன்னலம் நாடுவதை நாம் எங்கும் காண்பதில்லை. ஆதலின், இத்தகைய அறிவுச் செல்வர் தமக்கு நேரிது என்று பட்டதைப் பிறர்க்கு அஞ்சாது அறிவுறுத்தியே வாழ்ந்தனர் ; தம்பால் குடி கொண்டிருந்த அருளால் இருளைத் தடிந்தனர் ; தாமே வலியச் சென்று இடித் துரைத்தும் இன்சொற் கூறியும் அறிவூட்டி வந்தனர். அவர்களது பூத உடல் அழிந்துவிட்டது. அது மண்ணோடு மண்ணாகி மறைந்தும் போயிற்று ; புகழுடம்போ அழிவிலதாய் நின்று

இன்று நமக்க அறிவுறுத்துகின்றது. அவர்களது அறிவுரைகள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

கணியன் பூங்குன்றன்

சங்கநாளில் வாழ்ந்திருந்த புலவர் பெருமக்களுள் கணியன் பூங்குன்றன் என்பாரும் ஒருவர். 'கணியன்' என்பது இவர் சோதிடம் வல்லவர் என்பதை உணர்த்தும் அடைமொழி பூங்குன்றன் என்னும் ஊரிலே பிறந்து, தம் சோதிடக் கலையறிவாலும் தமிழ்ப் புலமையாலும் பெரும்புகழ் பெற்ற தால் பூங்குன்றன் என்ற பெயர் இவர்க்கு அமைவதாயிற்று. அது சிறப்பை உணர்த்தும் 'ஆர்' விசுதி பெற்றது பூங்குன்றன் என்னும் ஊர் இராமநாதபுரம் ஜில்லாவில் உள்ளது. பூங்குன்ற நாடு என்ற நாட்டொன்றின் சிறந்த ஊராக விளங்கியதால், இவ்வூரின் பெயரே அந்நாட்டிற்கும் பொருந்தி வழங்கலாயிற்று.

இப்புலவர் பெருந்தகை தாம் பெற்ற புலமைச் செல்வத்தை மாந்தர்க்கு நல்லறிவு ஊட்டும் பொது நலப்பணியில் பயன்படுத்தி வாழ்த்தவராவார் அதற்கேற்ற மனநிலையும் அவர்பால் பொருந்தியிருந்தது பரந்த கோக்கமும் விரிந்த உள்ளமும் உடைய இவர், நடுநிலை பிறழாத வாழ்வு வாழ்ந்து, அந்நெறியினை மக்கள் அனைவருமே கடைப்பிடித்து ஒழுக வேண்டும் என்ற ஆர்வமுடையவராகிப் பெரிய ஞானியாக விளங்கினார். அரசர் முதலாக அனைவரும் கடைப்பிடித்து ஒழுகத்தக்க அருள் நிரம்பிய ஊறவாழ்வியை எடுத்துரைத்த அருளாளர் இவர். "புமர் எனக் கோல் கோடாது, பிறர் எனக் குணங் கொல்லாது" நடுநிலை கொண்ட நெஞ்ச முடையவராய் வாழ்த்தற்குரிய நெறியை வகுத்துரைத்த இவர்,

"கேடும் பெருக்கமும் இல்லல்ல; நெஞ்சத்துக்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி"

என்ற தமிழ் மறை மாந்தர் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாக அமைய வேண்டும் என்றும், அதனால் எங்கும் அமைதியும் அருளறமும் அடிகொள்ள வேண்டும் என்றும் ஆவல் கொண்டிருந்தவர். இந்த ஆவல் நிறைவேறுவதற்கு அடிப்படையாவது மெய்யுணர்வு—அதாவது, உலக வாழ்க்கையின்

உண்மைகளை உள்ளவாறு அறிதல்—என் 'தை இவர் உணர்ந்திருந்தார். மக்கள் அறவால் உயர்ந்தாலன்றி, மெய்யுணர்வு உண்டானாலன்றி, அருளுள்ளம் அமையாது. உள்ளத்தில் அருள் பெருகியிருந்தாலொழிய அமைதியும் இன்பமும் தோன்ற மாட்டா. இவையனைத்தையும் விளக்கி இவர் அருளிய பாடலொன்று புறநானூற்றில் திகழ்கின்றது. பொன்னென்ப் போற்றத்தகும் அப்பாடலில் பொதிந்துள்ள ஒவ்வொரு கருத்தும் எக்காலத்திற்கும் எங்காட்டிற்கும் எச்சமயத்தார்க்கும் பொருந்துவதாக மிளிர்ந்தல் காணலாம்.

மக்களிடையே நல்லறிவும் நல்லறமும் பரவவேண்டுமாயின், ஒவ்வொருவரும் மேற்கொண்டொழுகத்தக்க நன்னெறியொன்று உண்டு. அது "யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்" என்பதுதான். இதுவே மற்ற மெய்யுணர்ச்சிகள் தோன்றுவதற்கு அடிப்படையானது. தமது நன்மையை நாடுவோர் நண்பர் எனவும், தமக்குத் தீமை செய்பவர் பகைவர் எனவும் கருதும் மனப்பான்மையே பெரும்பாலோர் உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொண்டு நிற்பது. இது தான் உலகில் காணப்படும் வேற்றுமை உணர்ச்சிக்குப் பிறப்பிடமாவது. உண்மையை நாடும் அறிவு நலம் உடையார்களை "யாவரும் கேளிர்" என உணரும் பண்பாட்டினை எய்துவர். யாவரும் கேளிர் என்னும் உணர்வு ஒருவன் உள்ளத்தில் குடிகொண்டு விடுமாயின், அவனுக்கு எவ்வூரில் வாழ்வாரும் கேளிரே யாதலின், தன்னூர் வேற்றுர் என்னும் வேற்றுமையான மனப்பான்மை உண்டாகாது; "யாதும் தன் ஊரே" யாகும். இனி "யாவரும் கேளிர்" என்னும் மெய்யுணர்வு வேருன்றுவதற்கு ஆதாரமாயுள்ளவை மற்ற அடிகளில் கூறப்பட்ட பேருண்மைகள் என்பது ஊன்றி நோக்குவார்க்குப் புலனாகும்.

"தீதும் நன்றும் பிறந்தர வாரா" என்னும் மெய்யுணர்வு பெற்றவன், அவை தம் ஊழ்வினையால் ஊட்டப் பட்டவை, பிறரால் செய்யப்பட்டவையல்ல என்று உணர்வான். அதனால் தீமையால் வரும் நோதலையும், நன்மையால் வரையும் அந்நோதலின் தணிதலையும், தானே அடைவானாதலின் "நோதலும் தணிதலும் அவற்கு ரன்ன" என்னும் பேருண்மையைக் காண்பானாவான். இது அவன் உள்ளத்திற் பதிந்துவிடுமாயின்

தீமைபால் வரும் துன்பத்தைத் தாங்கும் ஆற்றல் அவனுக்கு ஏற்படும். இவ்வாற்றல் வளர்ச்சியடைவதனால், “சாதல் புதுவது அன்று” என்னும் உண்மை புலப்படும். சாவைப் பொருட்படுத்தாத நெஞ்சரம் பெற்ற அவனுக்கு வாழ்வில் இன்பம் என்று கருதி மகிழத்தக்கதும், துன்பம் எனக்கொண்டு துயருறக் கூடியதும் இலதாகும். “வாழ்தல் இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலமே, முனிவின் இன்னாது என்றலும் இலமே” என்னும் அடிகள் இதனை வலியுறுத்துகின்றன.

இவற்றால் விளங்கத்தக்கது “மழையால் பெருநீ வரும் பெருவெள்ளத்தின் வழியே செல்லும் மிதவைபோல, உயிரானது ஊழ்வினையின் வயமாகி, அதன் வழியிலே இயங்குவதாகும்” என்னும் பேருண்மையாகும். பல்பெருநீ சமயஞ் சொல்லும் உண்மையும் இதுதான். “எல்லாம் எனையாளும் ஈசன் செயல்” என்ற முடிபையே இப்பாடலும் வலியுறுத்துகின்றது. இந்த மனநிலை கைவரப்பெற்றவர், “பெரியோரை வியத்தலும், சிறியோரை இகழ்தலும்” செய்யார் என்பது திண்ணம். இவ்வுண்மைபை எளிய முறையில் தெளிவாக உணர்த்தியவர் பூக்குன்றனார் ஆவார்.

மனிதன் நாடுவதெல்லாம் கவலையற்ற இன்ப வாழ்வே யாகும். துன்பத்தைக் கண்டு துடிப்பதும், இன்பத்தினைத் துய்த்து நன்மையுறுவதும் மாந்தர் இயல்பு. இன்பதுன்பங்களை ஒன்றாகவே மதித்து வாழும் மாண்புடையார் மெய்ந்நெறியை உணர்ந்த சீலர்களாவர். நாட்டில் வேற்றுமையுணர்ச்சி நீங்கி, ஒற்றுமை நிலைபெற்று, அறமும் அருளும் வளர உழைக்கும் தகைமையுடையவர் இவர்களே அன்றோ?

பிராந்தையார்

அறம் உணர்த்திய ஆன்றோருள் பிராந்தையாரும் ஒருவர். இவர் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள பிரீர் என்னும் ஊரினர். ஆதன்தந்தை என்னும் இவரது பெயர் ‘ஆந்தை’ என மருவி, ஆந்தையார் என வழங்கலாயிற்று. பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியின் காலத்தவரான இவர், அம்மன்னனுக்கு அரசியலில் கைக்கொண்டு ஒழுகுதற்குரிய அறநெறியை உணர்த்தியதாக அமைந்த அரிய பாடலொன்று புறநானூற்றின் கண் மளிர்கின்றது.

“வினைந்து முதிர்ந்த நெல்லை அறுத்து உணவாக்கிச் கொண்டால், ஒருமா என்ற அளவிற்கும் குறைந்த நிலத்திலிருந்து கொள்ளப்பட்ட நெல்லும், கவளங்கவளமாக உண்பார்க்குப் பல நாளைக்கு ஆகும். நூறு செய்யளவு பரப்புள்ள நிலத்தில் விளைந்த கதிராயினும், யானை தனித்துப் புகுந்து உண்ணுமாயின், அதன் வாயில் புகுந்த நெல்லினும் காலால் மிதியுண்டு சிதறிக் கெட்ட நெல் மிகுதியாகும். அதுபோலவே, அறிவுடைய அரசன், குடிகளிடம் இறைகொள்ளும் நெறியை அறிந்து கொள்வானாயின், அவன் நாடு கோடி பொருளிரை அவனுக்கு ஈட்டிக் தருவதுடன், தானும் தழைக்கும் அவ்வாறன்றி, அரசன் தன் உரிமையையே பாராட்டி வலிமையைப் பயன்படுத்திக் குடிகளை வருத்தி இறைகொள்வானாயின் அந்த யானை புகுந்த புலம்போலத் தானும் உண்ணப் பெறான்; அவன் நாடும் சீர்கெடும்,” என்பது பிசிராந்தையார் கூறிய அறிவுரை. இதனைப் புலவர் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி என்பவனுக்குக் கூறலுற்றார். நாடு செழிக்கவும் குடிவளம் தழைக்கவும் செங்கோன்மை சீருடன் விளங்கவும் காரணமான இந்த அறிவுரையை அறிவுடை நம்பி என்னும் பெயரமைந்தவன், அப்பெயர்க்குப் பொருத்தமாகப் போற்றிக் கொண்டனன்.

நாடெங்கும் நல்வாழ்வு பெருகவேண்டும், அதற்கு அடிப்படையாவது அறநெறி வழுவாத அரசியல். அரசியல் தலைவனான வேந்தன் தன் கடமை உணர்ந்து ஒழுகுதல் வேண்டும். இப்பெருநோக்கங் கொண்டு அரசியலுக்கு ஆதாரமான உண்மைகளைப் பிசிராந்தையார் அறிவுடை நம்பிக்கு உவமை முகத்தால் உணர்த்துவாரானார். அறிவுள்ள அரசன் அதனைப் பாராட்டுவான் என்பதே அவர் துணிவு. அவன்பால் புலவர் நாடியது பச்சன்று; பட்டாடையுமன்று; வரிசைகளும் அல்ல. தன்னலங்கருதி அவர் அவனைப் பாடியவருமல்லர். பொது நலம் போற்றிய அவரது பொன்மொழிகளைச் ‘செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்’ ஏற்றுக் கொண்டதில் வியப்பில்லை அன்றோ?

இனி, இப்புலவர் பெருந்தகையின் மற்றொரு அறிவுரையினை நோக்குவோம். பிசிராந்தையார் பாண்டிய நாட்டினரே யாயினும், அவரது புகழ் சோழநாட்டிலும் பரவியிருந்தது.

கோப்பெருஞ் சோழன் அவரை நேரிற்கண்டு அளவளாவி மகிழ்ந்தவன் அல்லனாயினும், அவரது பெருமையை அறிந்து, உணர்ச்சியால் அவரோடு ஒற்றுமைகொண்டவனாகி வாழ்ந்து வந்தான். நாளடைவில் இவ்விருவரிடையே நட்பாங்கிழமை நிலை கொள்ளலாயிற்று. சோழன் உலகவாழ்வை வெறுத்து வடக்கிருக்க நேர்ந்தபொழுது, பிசிராந்தையார் அங்குற்றார். அறிஞர் பலர் சூழக் கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையாரை நேரிற் கண்டதும் வியப்பும் உவப்பும் எய்தினர். அவருள் ஒருவர் பிசிராந்தையாரை நோக்கி, “பெருந்தகையீர், யாங்கள் தங்களைப்பற்றி நெடுநாளாகக் கேள்விப்படுகிறோம் அக்கால அளவைக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், நீர் நரையும் திரையும் உடைய வராக இருத்தல் இவண்டுமே! அங்ஙனம் ஆகாததன் காரணம் யாதோ?” என்று வினவினார். அதற்கு விடையாகப் பிசிராந்தையார் “ஐயன்மீர், எனக்கு யாண்டு பலவாயின என்பது உண்மையே. ஆயினும் நரையில்லை. அதன் காரணத்தைக் கூறுவேன்: என் மனைவி மனைமாட்சியில் சிறந்தவள். என் மக்களும் மாண்புடையவரே. எனக்குக் குற்றேவல் புரியும் இனையரும் நற்குணத்தால் நிரம்பியவர்; யான் எண்ணியவாதே இயற்றும் தன்மையர். எமது வேந்தனான பாண்டியனும் குடியோம்பிக் கோலோச்சும் கொற்றமுடையவன். மற்றும், யான் வாழும் ஊரில் சான்றோர் பலர் உளர். அதனால், கவலையற்று வாழ்ந்த எனக்கு நரையுண்டாகவில்லை” என்று கூறினார்.

“யாண்டுபல வாக நரையில் வாசுதல்
யாங்கா கியர்என் வினவுதிர் ஆயின்,
மாண்டஎன் மனைவியொடு மக்களும் நிரம்பினர்;
யான்கண் டனையர்என் இனையரும்; வேந்தனும்
அல்லவை செய்யான் காக்கும்; அதன்தலை
ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழும் ஊரே” (புறம், 191)

என்ற அவரது மெய்யுரையானது ஒரு வீடு, ஒருர், ஒரு நாடு ஆகியவற்றின் இன்பவாழ்விற்கான இயல்புகளை யெல்லாம் விளக்குவதாகும் இத்தகைய சான்றோரை நண்பராகக் கொண்டிருந்த பேரரசரான கோப்பெருஞ் சோழனும் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பியும் கலைமை தாங்கி நடத்திய

அரசியல் நாட்டிற்கு நலம் விளைப்பதாகவே இருந்திருக்கும் என்று நாம் கொள்வதில் தடையில்லை.

இளம்பெருவழி

புலமைச் செல்வம் பெற்றவர் அரசியல் நன்கமைவதற்கு ஆதாரமான கொள்கைகளை அறிவுறுத்தியதினும், அரசியல் தலைமை தாங்கியவர் அவற்றை உணர்ந்து கூறிய உரைகள் சிறப்புடையனவன்றோ? முன்னுளில் வாழ்ந்திருந்த அறிவுடைய அரசர் சிலர் குடிநலம் பேணும் கொள்கைகளைத் தாம் மேற்கொண்டொழுகியதோடு, பிறர்க்கும் அறிவுறுத்துவாராயினர். இவர்களிடம் அரசர் செல்வத்தோடு செவிச் செல்வமும் பொருந்தியிருந்தது. அன்னாள் பாண்டியர் மரபிலுதித்த இளம்பெருவழி என்பவர் ஒருவர்.

இளம்பிராய முதலே பேரறிவினராக விளங்கியவர் இவர். 'கடலுள் மாய்ந்த' என்னும் அடைமொழி இறந்த பின் இவரை இன்னார் என்று குறிக்கும் பொருட்டு வழங்கப் பெற்றது. "உலகம் நல் வாழ்வு பெறுவதற்கு இத்தன்மையோர் காரணராவார்" என்பதை இவர் நயம்படக் கூறும் பாடலொன்று புறநானூற்றில் உள்ளது. 'தேவாமிர்தமே கிடைத்த போதிலும், அருமையும் இனிமையும் கருதி, அதனைத் தாமே உண்ணாது, பிறர்க்கும் அளித்தே உண்பர். வாழ்வில் யாரிடமும் வெறுப்புக் கொள்ளார். பிறர்க்கு நேரும் அஞ்சத் தக்க துன்பங்கண்டு தாமும் அஞ்சுவார்; அது தீரும் வரையில் தாம் துயிலவுமாட்டார். புகழ் பெறுவதற்குக் காரணமான நற்செயல் புரியும் வாய்ப்புக் கிடைத்தால், அதன் பொருட்டுத் தம்முயிரையும் கொடுப்பர். உலகமுழுவதும் தமக்கு வயமாவ தாயினும் பழிக்குக் காரணமான தீச்செயலைச் செய்பார்; எந்நாளிலும் சோர்வு அடையார்; தன்னலங்கருதி முயலார்; பிறர் நலம் பேணியே முயன்று உழைப்பார். இத்தகைய சான்றோர் சிலரேனும் வாழ்ந்திருப்பதாத்தான் உலகம் அழியா திருக்கின்றது" என்னும் பொருளுரை கொண்டது அப்பாடல். உலகம் அழியாது நிலப்பெற்றிருப்பதற்குத் தன்னலமற்ற சான்றோர் பெருமையே காரணம் என்றுரைக்கும் அவரது பரந்த உள்ளம் எத்தகைய உயர்நிலையில் அமைந்திருந்ததல் வேண்டும் என்பது உணரத் தக்கது.

“ உண்டால்-அம்மஇவ் வுலகம் ; இந்திரர்
 அமிழ்தம் இயைவ தாயினும் இனிதெனத்
 தமியர் உண்டலும் இவரே ; முனிவிலர் ;
 தஞ்சலும் இலர் ; பிறர் அஞ்சுவ(து) அஞ்சிப்
 புகழெனின் உயிரும் கொடுக்குவர் ; பழியெனின்
 உலகுடன் பெறினுங் கொள்ளலர் ; அயர்விலர் ;
 அன்ன மாட்சி அணையர் ஆகித்
 தமக்கென முயலா நோன்தான்
 பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே ”

இத்தகைய உணர்ச்சி பொருந்திய அரசர் நாட்டின் தலை
 வராக அமைவராயின், அந்நாட்டு மக்களே பெரும்பேறு
 பெற்றவராவரன்றோ? நாட்டின் வாழ்வு அங்குள்ள மக்களின்
 மனநிலையைச் சார்ந்ததாகவே அமையும் என்னுங் கருத்
 தினை அழகாக உணர்த்திய இளம்பெரு வழுதிக்கு உலகம் கடப்
 பாடுடையது.

நல்வாழ்விற்கு அடிப்படை நல்ல உள்ளம். அது அமை
 வதற்கு நல்லார் இணக்கம் வேண்டற்பாலது. ஆதலின்,
 ஒருவன் தான் எத்தகையாருடன் உறவாடலாம், எத்தன்மை
 யினரோடு பழகலாகாது என்பவைகளை ஆராய்ந்து கொள்
 ஞதல் வேண்டும். சான்றோர் உறவு ஒருவன் மனத்தைப் பண்
 படுத்தி நல்வழியிலே செலுத்தும் ; இன்சொல் கூறச்செய்யும் ;
 நற்செயலில் இறங்கத் தூண்டும் ; தன்னலத்தை நசிக்கச்
 செய்து, பொதுஉலத்தில் மனத்தை ஊன்றுவிக்கும். உலகம்
 நன்மையும் தீமையும் ஒருங்கே உடையது. நல்லோரும் தீயோ
 ரும் நம்மிடையே உள்ளனர். இவர்கள் வாழும் வாழ்க்கை
 வேறுபாடு உடையது. தன்னலமே உருக்கொண்டவர் பொது
 நலம் கருதார் ; தன்னலங்கருதிப் பிறர்க்குத் தீமையும் புரிவர்.
 தன்னலமற்றவர் பிறர் நலமே தன்னலமென்று கொண்டு
 உழைப்பர் ; தன் உடல் பொருளாவியாகிய மூன்றையும் உலக
 நன்மைக்காகவே சுவர். அவர்களால் தான் இவ்வுலகமும்
 நிலைபெற்றிருக்கின்றது.

5. கலிங்கப் போர்

[திரு. K. S. நாகராசன், M. A.]

நூலிலக்கணம் : கலிங்கத்துப் பரணி என்னும் நூல் சோழ வேந்தன் விசயதரன் என்பானின் கலிங்கப் படையெடுப்பையும், வெற்றியையும் எடுத்துக் கூறுவதாகும். இவ்விசயதரன் என்பானுக்கு அநபாய சோழன், முதலாம் குலோத்துங்கன் என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. 'பரணி' என்னும் நூலின் இலக்கணம் கீழ் வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது :

'ஆனை யாயிரம் அமரிடை வென்ற
மாண வனுக்கு வகுப்பது பரணி'

ஆயிரம் களிறுகளை அமரில் வென்ற ஆண்மகனொருவனைச் சிறப்பித்துப் பாடுவது 'பரணி' என்று மேற்குறித்த பாவின் கண் கூறப்பட்டுள்ளது. கலிங்கப் போர்க் களத்தில் பேய்கள் பரணி நாளில் கூழ் சமைத்து தேவியை வழிபட்டமை குறித்து இந்நூலுக்குப் 'பரணி' என்று பெயர் வந்தது என்று கருதுவர் ஒரு சிலர். அன்னார் கருத்தை வலியுறுத்துவதேபோல் 'களம் பாடுதல்' எனும் பகுதியில் பேய்கள் பரணி நாளில் கூழ் சமைத்துத் தேவியை வழிபட்டமை கூறப்பட்டுள்ளது.

திருவோலக்கச் சிறப்பு; இனி சயங்கொண்டார் என்னும் புலவர் பெருந்தகையால் பாடப்பெற்ற இக்கலிங்கத்துப் பரணியில் தீட்டப் பெற்றுள்ள வீரம், படைச் செருக்கு முதலியவை எத்தன்மையன என்பதை நோக்குவோம். போரின் காரணத்தைக் கூற வந்த புலவர் சோழ வேந்தனின் திருவோலக்கச் சிறப்பைச் சித்திரிக்கின்றார். அவ்வேந்தன் ஆண் சிங்கத்தைப் போல அரியணை மீது வீற்றிருந்தமையும் மற்றவன் இமயமலை வரை தன் ஆட்சி செலுத்தியமையும் கூறுகின்றார்.

விசயதரன் இங்ஙனம் வீறுடன் வீற்றிருந்தபோது, பற்பல நாட்டு அரசர்களும் தத்தம் திறைகளைச் செலுத்தி வணங்க வுற்றனர். "எங்கள் நாடு, நகரங்களைக் கருணையோடு தந்து அருளியதற்காக எங்களைச் செலுத்துமாறு ஏவிய திறைகளைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்" என்றுகூறிப் பொன்னும், மணியும்,

மதக்கரி பலவும் திறையாகச் செலுத்தி விட்டு எல்லா அரசர் களும் சென்றனர். இப்படித் தத்தம் திறைகளைச் செலுத்திய போது ஒரு சில வேந்தர் தம் பரிசிலைவிட உயர்ந்ததை எவ ரேனும் சோழ வேந்தனுக்குத் தந்தால், தன் அரசரிமையை விற்பது அங்ஙனம் கொடுத்தவர்களுக்குச் சமமாகக் கொடுப்ப தாகச் சூளுரை கூறுகின்றனர்.

கலிங்கப் போர்க் காரணம் : இங்ஙனம் வெவ்வேறு நாட்டு வேந்தரும் தத்தம் திறையே பெரிது எனக் கூறிச் செலுத்தி விசயதரனின் கழலடி பணிந்து செல்லும்போது, வட கலிங்க வேந்தன் அனந்த பதுமன் இரு முறையாகத் திறை செலுத்த வில்லை என்பதை அறிகிறான் சோழ மன்னன். சிறிதும் கோபம் கொள்ளாமல் புன்னகை புரிந்த முகத்தோடு தனது படை வீரர்களை நோக்கிக் “கலிங்க வேந்தன் எளியன். என்றாலும் அவனது வலிமை அழியுமாறு மலையரண்களை அழித்து அவ னுடைய யானைப்படைகளைக் கைக்கொண்டு அவனையும் சிறை யெடுத்து இங்குக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று உரைத்தான்

படைத் திறம் : வேந்தன் கூறிய கடுஞ்சொற்களைக் கேட்ட வண்டைநகர் வேந்தன் கருணாகரத் தொண்டைமான் திரண்டு எழுந்து சேனையோடு கலிங்க நாட்டை நோக்கிச் சென்றான். படையின் திறத்தையும், மிகுதிப் பாட்டையும் புலவர் மிக அழகாகக் கூறிச் செல்கிறார். வெண்கொற்றக் குடையும், பீலிக் குடையும், துகிற் கொடியும், படைஞர் தாங்கிச் சென்றதன் விளைவாகச் சூரியனது ஒளியே தரை மீது படாது போயிற்று என்று ஆசிரியர் கூறுகிறார். அவ்விருள் அகன்ற பான்மையினை யும் சித்திரிக்கின்றார் நம் கவிஞர். அப் போர்வீரர் கண்கள் வீசிய கனலாலும் மற்றவர் அணிந்திருந்த பொன்னணிகள் வீசிய ஒளியானும், கைப்படைகள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந் ததனால் உண்டான பொறியானும் இருள் மறைந்தது. எங்கும் ஒளி படர்ந்தது என்று வெகு நயத்துடன் வரும் அடிகளைக் காண்க.

“அலகில் கட்டழற் கனல்வி ரித்தலால்
அரிய பொற்பணிக் கலனெ றித்தலால்
இலகு கைப்படை கனல்வி ரித்தலால்
இருள்க ரக்கவே யொளிப ரக்கவே”

கலிங்க வேந்தனின் பெருமீதம் : இத்தகைய மாபெரும் படை வலியோடு கலிங்க நாட்டை அடைந்தான் கருணாகரத் தொண்டைமான். படைகளும் நாட்டில் புகுந்து மதில்களை அழிக்கத் தொடங்கின. அது கண்டு குடிமக்கள் விரைந்தோடி அரசனை அணுகி, “சோழ வேந்தனுக்குச் செலுத்த வேண்டிய பகுதிப் பொருள்களைச் செலுத்தாமையால் அவன் படைகள் நாட்டை அழிக்க வந்துள்ளன” எனக் கூறினர். அங்ஙனம் கூறிச் சென்ற மக்கள் அடைந்த மனக் கலக்கத்தையும், அவர் தம் நிலையையும் மிக்க திறத்தோடு ஆசிரியர் வருணிக்கிறார்.

குடிமக்களின் மாற்றங்கேட்டு அளவிறந்த சினங்கொண்டான், கலிங்க மன்னன். “நான் விசயதர சோழ மன்னனுக்கு அல்லாமல் அவன் படை வீரர்களுக்குமா எளியன்!” என வெகுண்டு கூறித் தன்னிரு பெருந்தோள்கள் குலுங்கும் வகை நகைத்தான். “எனது காடுகளின் அரசனும், மலையரணும், கடலரணும் எத்தன்மையான என்று அறியாமல் அச்சோழ வேந்தனின் படைகள் என்னை எளிதில் வெல்வக் கருதி வந்தன போலும்” எனக் கூறிப் பரிகசித்தான்.

கலிங்க மன்னனின் அமைச்சனான ‘எங்கராயன்’ என்பான் சோழன் படைவலி மிகப் பெரியது என்றும், பல நாட்டு அரசர்கள் அவனால் அழிக்கப் பெற்றனர் என்றும் எடுத்துக் கூறினான். இதைச் சிறிதும் பொருட்படுத்தாத அவ்வேந்தனை நோக்கி, “நீர் என் சொல்லில் ஸ்யமுறின் சோழன் படைத் தலைவன் கருணாகரனோடு போர்புரிந்து உமது ஆற்றலை அறிந்து கொள்வீராக” என மொழிந்தான் எங்கராயன். இம்மொழி கேட்ட வேந்தன் வெஞ்சினங் கொண்டான். அதனைக் கண்ட அமைச்சன்

“ இன்று சீரினும் நாளைச் சேனைமுன்
நின்ற போழ்தினி வென்னைநீனைத்தியால் ”

என்று கூறினான். கலிங்க வேந்தனின் கெடுமதி அமைச்சன் காட்டிய வழி எங்ஙனம் செல்லும்? தன் தோள்கள் பல நாட்களாய் போர் இன்றி மெய்நீருப்பதாகவும் தன் தோள் வலியும் வாள் வலியும் அறியாமல் வந்த பகைவர் தன்னை வெல்லுதல் அரிது என்று எண்ணித் தன் நால்வகைப் படைகளையும் கொண்டு போர் தொடங்கினான்.

போர் நிகழ்ச்சிகள் : இனி, 'போர் பாடியது' என்னும் பகுதியில் ஆசிரியர் போர் நிகழ்ச்சியை வரைந்து செல்கிறார். நால்வகைச் சேனைகளுக்கும் போரால் நேர்ந்த அழிவை ஆசிரியர் கூறுகின்றார். இரத்த வெள்ளத்தில் வெண்கொற்றக்குடைகள் நுரை போன்று மிதந்து சென்றன என்றும், இறந்து போன யானையின் உடற் கூறுகள் ஆற்றின் கரையைப்போலத் திகழ்தன என்றும் கூறும் தாழிசை காண்க :

"குருதியி னதிவெளி பரக்கவே
குடையின நுரையென மிதக்கவே
கரிதுணி படுமுட லடுக்கியே
கரையென விருபுடை கிடக்கவே "

யானைப் போரை சித்திரிக்கின்றார் நம் கவிஞர். அவ்வோவியத்தை அறிந்து இன்புறுதல் இன்றியமையாதது. யானைக் கூட்டங்கள் தமது துதிக்கைகளை மாட்டி வலித்தல், வலிய கயிறுகளைத் திரிப்பது போன்று இருப்பதாம். இரத்த வெள்ளத்து வெட்டுண்டு விழுந்த மதக் கரிகளின் கூட்டங்கள் கடலில் நீர் உண்ணச் செல்லும் மேகங்களை ஒத்திருந்தனவாம். இங்ஙனம் அழகாகக் கூறிய பின், குதிரைப் படையின் போர்த் தொழிலையும் படை வீரர்களின் திறத்தையும் கூறுகின்றார்.

சில வீரர்கள் குதிரைகளொடு போர் புரிய மனமில்லாத வர்களாய் யானைப்படையோடு போர் செய்தபோது அவற்றின் கொம்புகள் மார்பில் பதிவதைக்கண்டு எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி கொள்ளுகிறார்கள்.

இனி, கையில் ஆயுதமில்லாதிருந்த வீரர் தமது மார்பின் கண் தைத்த அம்பினைப் பறித்துப் பகைவர் மீது செலுத்தி னார்களென்று அவர் வீரத்தின் மிகுதியைக் குறிக்கிறார். இங்ஙனம் இரு நாட்டுப் படைகளும் போர் செய்தபோது இரு தொடைகளும் அறுபட்டு வீழ்ந்த வீரன் ஒருவன் தன்னை எதிர்த்து வந்த வெங்களிற்றின் வலியடங்குமாறு தன் தொடைகளில் ஒன்றைச்சுழற்றி எறிந்தானென்றும், வேறொரு வீரன் தன்னைத் தாக்க வந்த யானையின் மீதேறிப் பகை வீரனின் தலையை வெட்டி வீழ்த்த, ஆவி துறக்கும் அவ்வீரன் தன் களிற்றை நோக்கிப் "பகைவனைத் தாக்கிக் கொல்!" எனக் கூறி ஆவி துறத்தான் என்றும் பல வீர நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்லுகிறார்.

போர் முடிவு : இறுதியில், கலிங்க வேந்தன் தோல்வி அடைந்து போர்க்களத்தினின்றும் ஓடி ஒளிந்தான். அவன் வீரர்கள் எதிரியின் வலியைக் கண்டு நிலை குலைந்து போயினர். தத்தம் நிழலையே தன்னைத் தாக்க வந்த தமிழரென நினைத்து ஓடுதற்கு அஞ்சி அபயக்குரல் ஓசையோடு நடுங்கி வணங்கினர். இங்ஙனம் தமிழ் வேந்தனின் ஏற்றமும் கலிங்க வீரனின் இழிவும் தோன்றப் பெருமிதத்தோடு கவிஞர் கூறுவதும் பிறவும் பயில்வோர் நெஞ்சினை அள்ளும் வண்ணம் அமைந்துள்ளன.

உயிர் தப்பி ஓடிய கலிங்க மன்னனைத் தேடிப் பிடித்து வருமாறு கட்டளை இட்டான் கருணாகரன். பின்னர் போர்க்களத்தினின்றும், அந்நாட்டினின்றும் பல்வகைப் பொருள்களைச் சோழ வேந்தருக்கு எடுத்துச் சென்றான். பலவகைப் பட்ட குதிரைகளையும் தேர்களையும் ஓட்ட கங்களையும் பெருஞ் செல்வத்தையும் குலமகளிரையும் கவர்ந்து சென்றான் கருணாகரன். இதன் அளவைக் கணித்துரைப்பது அருமை என்று ஆசிரியரே கூறுகிறார்.

“ நடைவ யப்பரி யிரத மொட்டகம்
நவசி திக்குவை மகளி ரென்
றடைய வப்பொழு தவர்கள் கைக்கொளும்
அவைக ணிப்பது மருமையே ”

இவ்வாறு சயங்கொண்டார் தமது 'கலிங்கத்துப் பரணி' என்னும் பரந்த நூலில் சோழ வேந்தனது கலிங்கப் போரை அழகாகக் கூறிப் போயுள்ளார். இந்நூலினைக் கற்றார் 'பரணிக் கோர் சயங்கொண்டார்' என்று துணிந்து கூறுவார்களென்பது நிச்சயம்.

6. தமிழிசை

[திரு. ஓமந்தூர். இராமசுவாமி ரெட்டியார்]

தோற்றவாய்

அன்பர்களே, இந்த ஆறாவது தமிழிசை விழாவை என்னைத் தொடங்கி வைக்குமாறு பணித்த அன்பர்களுக்கு என் வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இசையின் சிறப்பியல்புகள்

இசையில் தினைத்து இன்புருதார் எவருமில்லை. நஞ் சுடை நாகமும் விலங்குகளும் இசையில் மயங்கி நிற்கும். இசையினை அனுபவிக்கும் திறனற்றவன் எத்தகைய கொடிய செயலையும் செய்ய அஞ்சான் என்று ஷேக்ஸ்பியர் போன்ற பெரும் புலவர்கள் கூறியுள்ளனர். யாழிசையால் மதயானை அடங்கிற்றென்று கலித்தொகை, பெருங்கதை முதலிய தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன. வீரச்சுவை கொண்ட இசை கேட்ட குதிரை பறக்கும் வேகத்தில் ஓடி உக்கிரத்தோடு போரில் தாக்கிற்றென்று நற்றிணை கூறுகிறது. பசியினால் திணையைத் தின்னவந்த யானை கானக மங்கை பாடிய இசை கேட்டுப் பசி மறந்து நின்ற செய்தியை அகநானூறு சொல்லுகின்றது. ஆனாய நாயனார் வேய்ங்குழலைக் கானகத்தில் வாசித்த காலத்தில் பசுக் கூட்டங்கள் அருந்திய புல்லை அசைவிடாது அவர் அருகணைந்தன; பாலைப் பருகுகின்ற கன்றுகள் வாயில் நுரையொடு மறந்து நின்றன; மயிலினங்களும் ஆடாது மயங்கி நின்றன என்று பெரிய புராணம் தெரிவிக்கின்றது. பாணபத்திரர்க்காக இறைவன் மதுரையில் விறகு சுமந்து பாடிய அன்று நாகமும் மயிலும், யானையும் சிங்கமும், மானும் புலியும் தமது பகைமை அகற்றி இணைந்து நின்றன என்று திருவிளையாடற்புராணம் அறிவிக்கின்றது.

உண்மையான இசை

இன்றைய இசை மூளைக்கு எட்டும் முறையில் ஊட்டும் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. ஐம்புலன்களை ஊடுருவி உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் முறையில் வளர்ச்சியடையவில்லை; ஒரு சிலர்க்கே உரிய கலையாகவும் பெரும்பாலான மக்கட்கு

எட்டாத வெகு நுட்பக்கலையாகவும் மாறிவிட்டது. ஆயின் உண்மையான இசை இம்முறையில் இருத்தலாகாது. அது கேட்போரை யெல்லாம் ஒன்றாய்ப் பிணைக்கவல்லதாய் இருக்க வேண்டும்; மெய்ம்மறந்து தன் வயமிழந்து ஆனந்த நிலைக்கு எடுத்துச் செல்வதாக இருக்க வேண்டும்; உச்சி முதல் உள்ளங் கால்வரை உணர்ச்சி வேக வெள்ளத்தில் தினைக்க வைப்பதாய் இருக்க வேண்டும்; உயிரனைத்தும் மகிழ்ந்தாடும் ஓசையின்பம் கொண்டதாக வேண்டும்; செம்பாகமான உயர்ந்த கருத்துக் களைத் தழுவிடதாக இருக்க வேண்டும்.

தமிழிசையின் தொன்மை

தமிழிசை நினைப்பிற்கெட்டாத செடுங்காலத்திலேயே தோன்றி வளர்ந்தது. இசைத்தமிழைத் தமிழின் ஒரு பகுதியாக முன்னையோர் அமைத்து முத்தமிழ் எனத் தமிழை வழங்கினர். மொழியின் ஒரு பிரிவாக இசையினை அமைத்த பெருமை தமிழைத் தவிர வேறு எம்மொழிக்கும் இல்லை என்று சொல்லலாம். தமிழிசைக் கலை வளர்ச்சிக்குக் காரணமானவர் ஏறக்குறைய முப்பதாண்டுகட்கு முன்னர்க்கருணாமிருதசாகரம் என்னும் நூலைச்செய்த சூரீசுவர பண்டிதரே சுவர்.

பாணி

பண்ணொடு பாட்டிசைக்கும் மக்கள் பழந்தமிழ் நாட்டில் இருந்தனர். அவர் பாணர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். பெண்பாலர் பாடினி எனப்பட்டனர். பாணர் பெருமக்கள் மன்னரோடும் மக்களோடும் கலந்து வாழ்ந்தவர் : குடிகளுக்கும் மன்னவர்க்கும் இடையே அன்பையும் அருளையும் வளர்த்தவர். அருந்தமிழ் அன்னையாகிய அவ்வையார் இப்பாணர் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் எனக் கூறப்படுகின்றது. பிற்காலத்திற் சைவரிற் சிறந்த பாணர் திருவேகண்ட யாழ்ப்பாணர் ; வைணவரிற் சிறந்து விளங்கியவர் திருப்பாணாழ்வார்.

தமிழிசை நுட்பங்கள்

பாணராற் பாடப்பெற்ற பாடல்களையன்றி இசையிலக் கண நூல்களும் இருந்தன. ஐம்பெருங் காவியங்களுள் ஒன்றாகிய சிலப்பதிகாரத்தின் உரையில் பல இசை நூல்கள் குறிக்கப்படுகின்றன. இசைநுணுக்கம், வரி, சிற்றிசை, பேரிசை, பெருநூரை முதலியவற்றை அடியார்க்குல்லார் கூறுகிறார்.

தமிழ்சைக்கருவிகள்

எண்ணிறந்த இசைக்கருவிகள் இந்நாட்டில் இருந்தன. இவற்றுள் யாழ் ஒன்று. யாழ் என்பது வீணையினும்வேறுனது. திருவாசகத்தில், 'இன்னிசை வீணையர் யாழினர் ஒருபால்' என இரண்டும் பிரித்துப் பேசப்படுகின்றன. "குழலும் வீணையும் யாழுமென் றினையன்" என இக்கருவிகளிரண்டையும் கம்பர் பிரித்துக் காட்டுகிறார். யாழில், சீறியாழ், பேரியாழ், மகர யாழ், வில்யாழ், செங்கோட்டியாழ், சகோடயாழ் எனப் பல பிரிவுகள் உண்டு ஆயிரம் தந்திகளை உடைய யாழ் ஒன்றைப் பற்றிச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. அந்த யாழின் இயல்பைச் சுவாமி விபுலானந்தர் தமது யாழ் நூலில் விளக்கிக் காட்டுகிறார். மற்றொரு இனிய இசைக்கருவி குழல் ஆகும். குழலிலும் கொன்றையர் திங்குழல், முல்லைவர் திங்குழல், வேயங்குழல் எனச் சில பிரிவுகள் இருந்தன. இவற்றைக் கொன்றையர் திங்குழல் கேளாமோ தோழி, 'முல்லைவர் திங்குழல் கேளாமோ தோழி,' 'அவன் வாய் ஆம்பலந் திங்குழல் கேளாமோ தோழி' என இளங்கோவடிகள் எழுதிக்காட்டுகிறார். இவ்விருவகை இசைக்கருவிகளையும் சேர்த்துத் தெய்வப் புலவர் "குழலினது யாழினிது என்ப" எனக் குறிப்பிடுகிறார். இசைக் கருவிகளைத் தோற்கருவி, துளைக்கருவி, கஞ்சக்கருவி, மிடற்றுக்கருவி என வகைப்படுத்தி வழங்கினர். தோற்கருவியில் கரடிகை, பேரிகை, கண்ணை, முழவு, முரசு முதலிய பல பிரிவுகள் இருந்தன.

ஆடலும் பாடலும்

பண்ணுடைய பாடலேயன்றிக் கண்ணைக் கவரும் ஆடலும் தமிழ் நாட்டின் கலைச் செல்வமாகும். 'ஆடலும் பாடலும் ஆறிரண்டாண்டு மாதவி பயின்றான்' எனச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. இசைவடிவான இறைவன் நடனம் செய்வதையும் நம் மக்கள் கண்டனர்.

தமிழ்சையின் இடைக்கால, பிற்கால வளர்ச்சி

பழந்தமிழ்க் கலைகளாம் பாடலும் ஆடலும் பற்பல காரணங்களால் இடைக்காலத்து மங்கலாயின; வேற்றுருப்பெறலாயின. தமிழ்ப் பண்கள் பல வடமொழிப் பெயர்களைத்

தாங்கிக் கர்நாடக சங்கீதத்தின் பகுதியாயின் என்று ஆராய்ச்சி யாளர் கூறுகிறார்கள்.

சிலப்பதிகார வரிப்பாடல்களும் தெய்வ மணக்கும் தேவாரமும் தேனினுமினிய ஆழ்வாராதிகளின் பிரபந்தங் களும் தமிழிசையின் அடிப்படையாம் அதன் மீது அருண கிரியார், தாயுமானவர், முத்துத்தாண்டவர், அருணாசலக்கவி ராயர், அண்ணாமலை ரெட்டியார், கோபால கிருஷ்ண பாரதி, வேதநாயக சாஸ்திரியார், வேதநாயகம்பிள்ளை முதலிய தெய்வ இசைத்தச்சர் அழகுறத் தமிழிசை அரண்மனையை ஆக்கி அளித்தனர். வடலூர் வள்ளலாரும், பைந்தமிழ்க் கவிஞர் பாரதியும், கவிதையாகிற ஓவியத்தை வரைந்து மணி மண்ட பத்தை அழகுபடுத்தினர். இக்காலத்தும் இசைக் செல்வர் இலக்குமணப் பிள்ளை, புத்தேரி கவிமணி, நாமக்கல் கவிஞர், புதுவை புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன், தவஞானச் செல்வர் சுத்தானந்த பாரதி ஆகியோர் அழகுபடுத்தி வருகின்றனர்.

இசை ஆராய்ச்சிக் கழகம்

தமிழ்ச் சாகித்தியத்தில் கர்நாடக முறையிலோ இந்துஸ் தானி முறையிலோ கீர்த்தனங்கள், வண்ணங்கள் அமைத்துக் கச்சேரிகள் செய்துவிட்டால் மட்டும் தமிழிசையைப் பேணியது ஆகாது. பழைய தமிழ்ப் பண்கள் எவ்வாறிருந்தன, பழைய இசைக் கருவிகள் எங்ஙனமாய் இருந்தன, பழைய ஆடல் மரபுகள் எத்தகைய பாணியிலிருந்தன என்பனவற்றைக் கண்டு, மீண்டும் அவற்றை மலரச் செய்ய வேண்டும். இதற்கு ஆராய்ச்சி வேண்டும். கருணாமிர்தசாகரம் கண்ட ஆபிரகாம் பண்டிதரும், யாழ் நூல் யாத்த விபுலானந்தரும், இசையியல் இயற்றிய பொன்னையா பிள்ளையும் இந்த ஆராய்ச்சிக்கு வழி காட்டிப் போயினர். அவர்கள் காட்டிய நெறியில் சென்று தமிழிசைக் கலை புத்துயிர் பெறுவதற்கு வேண்டிய ஆராய்ச்சிக் கழகம் ஒன்றை நாம் அமைக்கவேண்டும்.

ஓசையின்பழம் ஒருமையின்பழம்

கச்சேரி நடக்கையில் அவை தனித்தனி ஓசை இன்பம் தருகின்றனவே அன்றி அனைத்துங்கூடி ஒருமையின்பம் தருவ

தில்லை என்று நம் கச்சேரிகளைக் கேட்ட மேலைநாட்டு இசைக் கலைஞர்கள் கூறுகிறார்கள். பழந்தமிழர் கண்ட இசை விருந்தில் ஓசை இன்பம், பொருளின்பம், ஒருமையின்பம், எல்லாம் முரணின்றி ஒன்றுயிருந்தன. சிலப்பதிகாரத்தில்,

“ பாடிய வாரத்து ஈற்றினின் றிசைக்கும்
கூடிய குயிலுவக் கருவிக ளெல்லாம்
குழல்வழி நின்றது யாமே; யாழ்வழித்
தண்ணுமை நின்றது தகவே; தண்ணுமை
பின்வழி நின்றது முழவே; முழவொடு
கூடியின் றிசைத்த தாமந் திரிகை.”

எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இயற்கையோடியைவதே இசை

இசைக் கருவிகளோடன்றியும் இயற்கையோடும் ஒன்றி நின்றது தமிழிசை. மேலை நாட்டில் மேம்பாடுற்று விளங்கிய வாக்கர் என்னும் இசை வல்லார் இயற்கையை இசை மயமாகக் கண்டனர்; மேகத்திடைத் தோன்றிய இடியையும் தன்னிசையில் காட்டினார். ஆனால் வாக்கருக்கு நெடுங் காலம் முன்னரே இயற்கையோடிசைந்த இசைகண்டு இன்புற்றவர் நம்மவர். காலத்துக்கேற்றவாறு பண்களைப் பாட வேண்டும் என்ற இயற்கை நுட்பமும், இசை நுட்பமும் கண்டவர் தமிழ் மக்கள். நள்ளிரவாகிய யாமத்தில் குறிஞ்சி என்னும் சிறந்த பண் இன்பத் தருவதாகும். நண்பகலில் பாலைப் பண்ணும், மாலைப் பொழுதில் சாதாரியும், ஏற்படு பொழுதில் செவ்வழியும் இன்பம் செய்யும். வைகறைப் பொழுதிலும் விடியலிலும் மருதம் மகிழ்ச்சியைத் தருவதாகும். ‘இயற்கையோடியைவதே இசை. ஏனைய எல்லாம் வசை’ என்றார் அன்பர் திரு. வி. க. அந்த நுட்பம் உணர்ந்தவர் தமிழர். அதை உள்ளடக்கியது தமிழிசை.

கலைத்தேன் திரட்டல்

இசைக்கலை வளர்ச்சியைக் குறித்து எனக்குத் தெரிந்த வற்றை இதுகாறும் சொன்னேன். இறுதியாகக் கலை வளர்க்க முன்வருவோர்க்கு ஒன்று கூற விரும்புகிறேன்; கலை கடல்போல் பரந்தது; வேற்றுமை அறியாதது; ஒற்றுமை ஒன்றே அறிவது.

குறுகிய நோக்கமும் இகலிய மனப்பான்மையுமின்றிக் கலை உலகில் வேலை செய்யவேண்டும். இந்துஸ்தானி, கர்நாடகம் ஆகிய இரண்டுக்கும் காலத்தால் முற்பட்டது தமிழிசை. பழங்காலத் தமிழர்கள் தங்கள் நாட்டு இசையுடன், தெலுங்கு நாடு, ஆரிய நாடு, சிங்கா நாடு முதலிய இடங்களிலிருந்தெல்லாம் பல முறைகளைக் கைக்கொண்டு அவற்றைத் தமிழிசைக் கேற்பச் செய்திருக்கிறார்கள். அங்ஙனம் செய்துகொள்ளலும் முறை என்பது சிலப்பதிகார அரங்கேற்று காதை உரையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பல மலர்களிலிருந்து மதுவைச் சேர்க்கும் வண்டுகள் போல இசை வளங்களை எத்திக்கும் சென்று சேர்த்துத் தமிழிசைச் செல்வத்தை வளர்க்கவேண்டும்.

கலைக் கழகம் காண்டல்

இதற்கு அடிப்படையாக வேண்டுவது தமிழிசை ஆராய்ச்சி. இந்த ஆராய்ச்சியால், மறந்த பண்களும் இசைக் கருவிகளும் பயிலப்பெறுதல் வேண்டும். புதிய பண்களும் புதிய இசைக்கருவிகளும் தோற்றுவிக்கப்படல் வேண்டும். எண்ணற்ற சங்கீத கிரந்தங்கள் பலமொழிகளில் நமது நாட்டில், குறிப்பாகத் தமிழ் நாட்டில், அச்சப்பெறாமல் ஒலைச் சுவடிகளாத் தனி மனிதர்களிடமும் பொது நூல் நிலையங்களிலும் ஒதுங்கிப் பதுங்கிக் கிடக்கின்றன. கோவன் புத்தூரில் (கோயமுத்தூர்) வேணுகான் விசாரத வேணுகோபால் நாயுடு என்பவரிடம் முந்நூற்றுக்கு மேலான மிகப் புராதனச் சங்கீதச் சுவடிகள் வெளியிடப்படாமலிருப்பதாகச் சமீபத்தில் பத்திரிகையில் நான் படித்தேன். இம்மாதிரியாகப் பல மொழிகளிலுமிருக்கும் சங்கீத கிரந்தங்களை வெளியிட முன் வருவோர்க்கும், பழைய தமிழிசையைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி செய்வோர்க்கும், ஊக்கமளிக்கப் பரிசுகளும் பட்டங்களும் வழங்கல் வேண்டும்.

ராஜாசி அண்ணாமலை செட்டியார் தோண்டு

அதில் அரசாங்கத்தோடு பொது மக்களும் பங்கெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். பொது மக்கள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு ஆர்வமும் ஆதரவும் காட்டுகிறார்களோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அரசாங்கமும் துணைபுரிய முன்வரும். நிதி மிதந்தவர் பொற்குவை கொடுத்துக் கலையாராய்ச்சிக் கழகத்தைப் போஷிக்க

வேண்டும். 'வாழ்வு சிறிது; வளர்கலை பெரிது' என்பதை நாளும் நினைந்து, இசைவாணர்களைச் செல்வர்கள் சொல்லாலும் பொருளாலும் ஊக்குவிக்க வேண்டும். இந்தத் துறையில் காலஞ்சென்ற ராஜா சர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்கள் செய்த அருந்தொண்டு மலைமேவிட்ட விளக்குப் போல் ஒளி விட்டுக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை எடுத்துக் காட்டி மகிழ்கிறேன்.

வாழ்த்து

இந்தகைய அரிய கலையைப் போற்ற முன்வந்த அந்தத் தமிழிசைக் கழகத்தார் நன்முயற்சியை எல்லாம் வல்ல இசை வாணி ஆசீர்வதிப்பாளாக! அனைவர்க்கும் அவள் அருள் சுரப்பாளாக! வாழ்க நம் தமிழ்மொழி! வாழ்க நம் தமிழிசை! வாழ்க இசைக்கலை!